PROLETARYA PARTİSİNİN REORGANİZASYONU VE HALK KURTULUŞ CEPHESİ İÇİN

devrimci derleniş

YIL : 1 — SAYI : 8 8 ŞUBAT 1978 SİYASİ GAZETE FİYATI : 500 KURUŞ

"UMUT" DEĞİL FİNANS-KAPİTAL HÜKÜMETİ

Bildiğimiz gibi CHP iktidara geleli daha bir ay oldu. Bu yüzden yazımız yaptıklarından çok söyledikleri üzerinde yoğunlaştı. Söylediklerine baktığımızda ise koca, koca bir sürü laf. Gerçekleştiremeyecekleri bir sürü vaat. «Memurlara sendika hakkı vereceğiz», «kredileri ticaretin spekülasyona dönük yanından üretken alanlara yönelteceğiz»(?), «Enflasyonist gidişi durduracağız»(?), «Geçmiş yıllarda Toprak Reformu uygulamalarında ...haksızlıklara yol açan tasarrufların ve adaletsizliklerin tekrar edilmemesine özen gösterilecektir.»(?), «Gençlerimiz arasında kardeşliğin yerleşeceği, sevginin yeşereceği bir ortamı gerçekleştirebilmek, hükümetimizin başta gelen ödevlerindendir.» Hükümet Programı baştan sona kadar hep bu gibi incilerle dolu.

Finans oligarşisi bu sefer eskimiş kartlarıyla «umudumuz»(!) Ecevit'i birlikte sahneye sürmek zorunda kaldı. Fakat maske çabuk düşeceğe benzer.

Daha şimdiden, Kontr-Gerilla konusunda Demirel'e, Eğitim Enstitülerine usulsüz alınan faşist militanlar konusunda Türkeş'e, işçi ücretlerinin dondurulması konusundaki düşünceleriyle Finans-Kapitale teslim bayrağını çekti bile.

Bunların gerçekleşmesi mümkün mü? Bir yanda üstte sömüren sınıf olarak burjuvazi. Öte yanda altta, sömürülen sınıf olarak proletarya. Biri tamamen asalakça ve başkalarının sırtından hazır yiyiciliğini arttırmak istedikçe, ötekisi alın terine kanı pahasına olsa sahip çıkma, daha insanca yaşama kavgası verirken; bunlar arasında ve bu sınıflar adına yola çıkan, çatışan diğer toplum kesimleri (hele gençlik) arasında kardeşlik ve sevgi nasıl yaratılır? İşte sosyal demokrasinin genel çıkmazı bu değil mi zaten? Hadi emperyalist anavatanlar sömürgelerinden getirttiği artı değere dayanarak kendi ülkesinin işçisinin bir kısmını aristokratlaştırarak bunu az çok yutturuyor. Ama bizim gibi ekonomisi batak, altı kaval üstü şişhane yarı-sömürge ülkelerde bu çıkmaz artık komediye dönüşüyor. Çünkü; Ülkemiz, yarı-sömürge olduğundan, yerli Finans-Kapitalistlerimizin yanında bunların göbekten bağlı olduğu uluslararası Finans Kapial ve yine kendisi gibi iyice asalak ve gerici olan yerli müttefiği Tefeci-Bezirgânların da vurgununu düşünürsek, halkımızın üzerindeki soygun iyice katmerleşiyor, çelişkiler iyice keskinleşiyor.

Diğer vaatlerini gerçekleştirebilir mi? Türkiye'de: enflasyonun hızı % 30, döviz darboğazı malum, paramızın resmî değeriyle piyasadaki değeri arasındaki fark tekrar bir devalüasyon gerektiriyor. Bütün bunların üstesinden gelebilmek ise, finans beylerinin kılına bile dokunulmayacağına göre, bütün o tatlı vaatlere rağmen halkın cebindeki meteliğini son kuruşuna dek almakla mümkün. Zaten halkın ağzına bir parmak bal çalmak için söylenen bütün bu incilerin altında, gerçek niyetleri ister istemez kabak gibi sırıtıyor. Döviz darboğazını atlatmak için sarılınan dal: işçi dövizleri. Bunların girişini artırmak için de güya «işçilere ek menfaatler sağlanacak». Neymiş bunlar?: «ille de para karşılığında olması gerekmez, gerekmeyebilir.» (Milliyet, 25.1.1978 Maliye Bakanı Müezzinoğlu'nun açıklamaları. sf. 8). Yani kuru laf ve boş vaatlerle işçilerimizin dövizlerini çekmeğe çalışıyorlar. Türk parasının resmi değeri ile piyasa değeri arasındaki fark göz önüne alınırsa, işçilerimizden istenen, yad elellerde kölece çalışarak biriktirdiği üç-beş kuruşuna başkaları daha fazla değer verse de, «Sen gene fedakârlık yap, kendi devletine ver.» denir. Devlet kimin? Orasını boşver.

Vergi konusunda adaleti sağlayacaklarmış. Nasıl? «Denetimi sağlayarak». Yani parababalarından daha fazla vergi mi alacaklar? Güya lafta öyle. Ama somut olarak yakasına ilk sarılınacak olan gene emekçi halkımız. Şöyle ki para piyasasına, ekonomiye, devlete egemen olan Finans-Kapital, dipçik, jop, demagoji, bir sürü baskı ve zulme dayanarak elde ettiği kârını tekrar halka geri vermek için devletine yeni tedbirler mi aldırtacak? Bu komedi gerçekleşemeyeceğine göre, güya «denetimi» arttırmak için yeni kadrolar alınacak, kapıkulu sayısı arttırılacak. Bunlar da Finans-Kapital karun'una dokunamayacağına göre, gene halkın ödediği vergiyi denetleyecekler. Devlet memurunun maaşı halktan alınan vergilerle karşılandığından bu yeni kadroların maaşı da gene halkın sırtından sağlanmış olacak. Bu da işin cabası. Sonuç, gene «alavere dalavere, halk Memet nöbete».

Yalnız yapabilecekleri tek şey, o da belirli ölçülerde, «devletin gelirini arttırmak için dış ilişkiler çerçevesinde» sağlıyacakları olanaklar. Bu da emperyalist sistemde ABD'nin giderek gerilemesi Almanya'nın öne çıkmasının Türkiye'ye yansıması sonucu yeni efendimizin bir takım «ikramiyelerle» gelmesi.

Bu örnekleri çoğaltmak mümkün. Hep milli şef İ.İ. Paşa ve onun CHP'si ile uygulatılan

(Devamı sayfa 15'de)

SON KONTR-GERİLLA TARTIŞMALARI, YIKILAN "UMUT"LAR, VE EN KÖR GÖZLERE BİLE BATAN KATI GERÇEKLER

Hepimizin bildiği gibi son günlerde, Finans-Kapital'in eski ve yeni kadrolarının (hükümetlerinin) başları olan Demirel'le Ecevit arasında, Kontr-Gerilla üzerine yoğun ve gürültülü bir tartışmaya şahit olduk. Şimdiye kadar olanın tersine, bu kez aktif olan ve saldıran Demirel'di. Ecevit tartışma boyunca hep savunmadaydı. Fakat savunmada bile pek fazla tutunamadı ve sonunda pes etmek zorunda kaldı. Demirel olayın bitmesini istemiyordu. Ecevit'e, «yakanı bırakmam» diyordu, hâlâ.

Neydi, şimdiye kadar bu meseleyi ağzına almaktan korkan, hep geçiştirmek isteyen Demirel'i bu kez saldırgan yapan? Neden, Ecevit şimdiye kadar varlığını kabul ettiği «Kontr-Gerilla» adlı cinayet çetesinin bugün olmadığını söylüyordu? Ve neden bu mesele devletlüler arasında bu denli gürültülü bir tartışma konusu ediliyordu? Bü-

(Devamı 2. sayfada)

tün bu sorulara doğru yanıtlar bulabilmek için meseleyi tarihcil gelişim süreci içinde ele alıp incelememiz gerekir. İnceleyelim:

Bildiğimiz gibi, Kontr-Gerilla, devrimci halk hareketlerini engellemek ve faşist darbeler düzenlemek işinde görevlendirilecek uzman ajanlar yetiştiren, ABD'deki bir askerî okulun adıdır. Bu okulun öğrencileri, Amerikan emperyalizminin sömürü alanı içinde olan dünya ülkelerine dağılırlar. O ülkelerin istihbarat örgütlerini yönlendirir ve o ülkelerdeki halk hareketlerinin bastırılmasında yerli ajanlarla birlikte etkin rol oynarlar. Bizim gibi yarı sömürge ve sömürge ülkelerin devletleri zaten ordusuyla, polisiyle, hükümetiyle, her şeyiyle emperyalizmin uydusu durumunda olduğundan, yabancı Kontr-Gerilla ajanlarının da kolonilerde çalışması gayet kolay ve rahattır. Bu ajanlar gittikleri ülkenin istihbarat örgütüyle o denli kaynaşırlar ve o örgütün yönetimini ele alırlar ki, sonunda o örgüt CIA'nın bir şubesi haline dönüşür. Böylece o sömürge ülke istihbarat örgütü kendi hükümetinden, başbakanından daha çok. CIA ile içli dışlı olur ve CIA'dan emir alıp, CIA'ya hesap verir duruma gelir. Böylece ABD emperyalizminin CIA kanalıyla beğenmediği hükümetleri devirip yerine faşist diktatörlükler oturtması (Endonezya, Yunanistan, Şili'de olduğu gibi), ya da gelişen devrimci hareketleri faşist yöntemlerle ezmesi (12 Mart 1971'de bizde olduğu gibi) olasılaşır.

Bakın bu gerçekliği yıllarca dışişleri Bakanlığı yapmış İ. S. Çağlayangil nasıl açıkça itiraftan çekinmez:

«Türkiye kendi istihbarat gücünü kuvvetlendirmek için, İsrail istihbaratı ile Amerikan istihbaratı ile, İran istihbaratı ile daimi ve organik münasebetler içindedir.

«Bunlar gizli gizli her sene kendi şefleriyle toplanırlar, Washington'da, Tahran'da, Telaviv'de (istihbarat) mübadelesi yaparlar. Organik bağları bulunmayan, fakat inandıkları başka istihbarat örgütlerinden de (Bunlar herhalde İngiliz ve Alman istihbarat örgütleridir. D. Derleniş) istişari mütalâa alırlar.

«Şimdi, İstihbaratçılar Amerikalılarla organik bağlar içinde olduğuna göre, Amerikalı «Şu adam benim adamım, şunu yerleştirelim solcuların arasına» diye rahatça işbirliği yapabilir. İstihbaratçılık alanında bu iş rahat yapılabilir.» (Çağlayangil, 12 Martı Açıklıyor. 12 Mart 1976 Politika).

Bu sözleri «solcu» bilinen biri söylemiyor. Yerli-Yabancı sermayeye yıllarca hizmetkârlık yapmış, Demirel hükümetlerinin değişmez Dışişleri Bakanı, Çağlayangil söylüyor. Açıkça ve resmen «MİT, CIA, SAVAK ve MOSSAD ile organik bağlar içindedir» diyor.

Çağlayangil, ajanların başlarına buyruk olduklarını, kendi devlet ve hükümet yetkililerini hiç iplemediklerini, bakın yine nasıl açıkça koyar:

«Sonra, hiçbir istihbaratçı herhangi bir haberi her yere götürmez. Dışişleri Bakanına başka söyler, Devlet Reisine başka söyler, Genel Kurmay Başkanına başka söyler. İstihbarat bünyesindeki profesyonel dejeneresans (soysuzlaşma) her hareketin tesiri altındadır.» (A.g. konuşma).

Çağlayangil, MİT ajanlarının kendilerine karşı olan disiplinsizliklerini soysuzlaşmaya bağlıyor. Burada yanılıyor. Ya da söylemeye dili varmıyor. «CIA ile organik bağlar içinde olan» MİT elemanlarının CIA dururken kendilerine hesap vereceklerini sanıyor. Yerli Parababası, Amerikan Parababaları karşısında, yerli başbakan, Amerikan başkanı karşısında, yerli bakanlar da (kendisi gibi), Amerikan bakanları karşısında nasıl yamyassı oluyorsa, yerli «istihbaratçı»nın da organik bağlar içinde olduğu Amerikan istihbaratçısı» karşısında yine aynı şekilde elsiz ayaksız teslim olacağını (olması gerektiğini; efendilerle uşaklar arasındaki ilişkilerin başka türlü olamıyacağını akıl edemiyor ya da söyleyemiyor.

ABD'deki Kontr-Gerilla denilen ajan okulu, koloni «istihbarat» örgütlerini yalnız yetiştirdiği «uzmanlarıyla» pratik olarak yönetmekle kalmaz. Yayınladığı ilmi(!) eserleriyle teorik olarak da yönetir. Kontr-Gerilla'nın ABD'de 1960'da kurulduğu söylenir. İlk mezunlarını ne zaman verdi, ajanlar bize ne zaman gelip kutsal «görev»lerine başladılar kesin bilmiyoruz. Fakat 1965'lerden itibaren, ABD emperyalistlerinin bu alandaki yüksek kültürleriyle Türkiye «istihbaratını» aydınlatmaya başladığını biliyoruz.

«Türk Silâhlı Kuvvetleri için 1965 yılında bir kitap yayınlanır. Kitabın adı «Ayaklanmaları Bastırma (bugünkü meşhur deyimiyle Kontr-Gerilla. D. Derleniş)- Teori Pratik»tir. Ve David Galula adlı, bir CIA görevlisi tarafından yazılmıştır. Hasan Lembet adlı çevirmen tarafından çevrilmiş, Genel Kurmay Basımevi'nde basılarak Silâhlı Kuvvetlere 1750 adet dağıtılmıştır.» (Emin Değer, CIA'nın «Ayaklanma Kuramı» ve Türkiye. Cumhuriyet Gazetesi, 26 Mart 1977).

ABD ajanının bu kitabı, Genel Kurmay Basımevinde bastırılıp orduya herhalde laf olsun diye dağıtılmadı. Pratik uygulamalara yol göstermesi istendi. Nitekim aynı «Bu konu, halen emekli olarak Sivil Savunma Genel Sekreterliği görevinde bulunan Tümgeneral M. Cihat Akyol tarafından, Gayri Nizami Kuvvetlere Karşı Hareket adlı bir broşürde incelenmiş ve Silâhlı Kuvvetler Dergisi Eki olarak 1971 Mart ayında yayınlanmıştır.» (Emin Değer. a.g.y.)

Görüldüğü gibi, 12 Mart 1971'e girerken, CIA ajanı Galula'nın koyduğu genel Kontr-Gerilla prensipleri Türkiye koşullarına adapte edilmiş ve Silâhlı Kuvvetlere dağıtılmıştır. Yani, Finans-Kapital 12 Mart'a pusulasız, ve ne yapacağını bilmez bir durumda girmemiştir. Zaten 12 Mart'a da tesadüfi gelinmemiştir. 12 Mart ortamına, o yangın yerine devrimci hareketimiz, yerli yabancı Finans-Kapital ve onların emrindeki kontr-gerillacılarca her adım başında hazırlanan tuzaklara düşürülerek sürüklenmiştir.

Tümgeneral Cihat Akyol, broşüründe devrimcilere kurulmasını istediği o tuzaklardan birini şöyle tavsiye eder: «Halkı mukavemetçilerden (devrimcilerden) ayırmak için, sanki ayaklanma kuvvetleri (devrimciler) yapıyormuş gibi, müdahale kuvvetlerince (kontr-gerilla'ca) zulme kadar varan haksız muamele örnekleri ile sahte operasyonlara başvurması tavsiye edilir.» (Tümgeneral Cihat Akyol, A.g.y., s. 15, Aktaran Emin Değer, Cumhuriyet 26 Mart 1977).

Görüyoruz, söylenen açık. Devrimciler yaptı sansın da, halk devrimcilerden uzaklaşsın diye, «zulme kadar varan haksız muamele örnekleri ile operasyonlar tavsiye edili»yor. Silâhlı Kuvvetlere. Ve bu kitap Genelkurmay Basımevinde basılıp, Genelkurmay'ın onayıyla dağıtılıyor orduya.

Bugün, bir de kalkıp Demireller, Türünler, Türkeşler, «Kontr-gerilla nerede? Hadi gösterin!» diyebiliyorlar. Ne yüzsüzlük değil mi?.

Peki, yukarıda generalin tavsiyeleri lafta mı kaldı? Pratiği yapılmadı mı? Elbette yapıldı.

12 Mart'ın böyle tuzaklarla CIA - MİT tarafından hazırlandığını yine, İ. S. Çağlayangil şöyle dile getirir: «12 Mart'ta CİA vardır. Büyük ölçüde vardır. CİA, Papadopulas'da vardır. CİA Gizikis'de vardır (Yunanistan, Albaylar Cuntası kastediliyor. D. Derleniş) CİA'nın nasıl hareket edeceği tahmin edilemez» (Politika, 12 Mart 1976).

Tabii burada, CİA'nın 12 Mart'ı nasıl yaptığı sorusu sorulmamalı. Belki «organik bağlar içinde olduğu MİT'iyle, daha doğrusu kontr-gerillayla.

Fakat bu konuda daha açık ve somut olarak kontr-gerilla'nın çalışma yöntemlerini anlatan kitapların 1972 Aralığında yayınlanıp dağıtıldığını 2 Şubat 1978 «Milliyet'ten» öğreniyoruz:

THA muhabirinin elde ettiği kitap Piyade Kıdemli Albay Cihat Vural tarafından yazılmış ve 1972 yılında Aralık ayında Ankara'da basılmıştır. Kitabın basıldığı matbaa ve fiyatı kitapta belirtilmemektedir. Kapaktan sonraki ilk sayfada «Hizmete Özel» damgası taşımaktadır. (Milliyet 2 Şubat 1978).

«12 Mart döneminde basılarak dağıtılan «Gerillaya Giriş» adlı kitapta, gerilla ile mücadele için gerekli fikre sahip, bedeni eğitim görmüş birliklerin bir «Karşı Gerilla» birliği olarak kurulması ve mücadeleye geçmesi gerektiği savunulmaktadır.» (Milliyet)

«Milliyet» Gazetesi daha sonra kitaptan şu aktarmaları yapmaktadır.

«Komünist gerillalar, dünyanın birçok bölgelerinde küçük ve büyük çapta faaliyet halindedirler. Bir tarafta edinilen tecrübelerden, diğer tarafta da istifade etmektedirler. Gerilla ile mücadele edenler en az gerilla kadar davasına inanmış (Maaşına inanmış dese daha doğru olur. Çünkü Emperyalizme uşaklık dava sayılmaz. D. Derleniş) ruh ve beden yapısı sağlam, cesur, zeki, atılgan, fırsatları değerlendirmelerde, eğitim görmüş, sır saklayabilen, sabırlı kimseler olmalıdır.»

«Yalnız şurası muhakkak ki gerilla ve gerillaya karşı koyma sorunları propaganda üzerinde vücut bulur. Bu ameliye, mikropların üretilmesi gibidir.» (Bu amaçla 12 Mart döneminde yayınladıkları ve tüm okul kitaplarına kadar soktukları yalan ve iftiralarla dolu «Beyaz Kitap» ve yine Tayfur Ketenci imzası ile yayınlanıp ordu içinde dağıtılan «Türk Silâhlı Kuvvetleri ve Aşırı Sol» adlı kitapları sayabiliriz. D. Derleniş.)

«Silâhlı kışkırtıcı ajan tipi şehir gerillasının tatbikatlarından elde edilen tecrübe ile ortaya çıkmıştır. Kalabalık şehirlerde kışkırtıcı ajanlar organize edilip üniversite ve fabrikalara sokulurlar, endüstri ve eğitim müesseselerini ele geçirirler. Bu ajanlar sabotaj malzemeleri ile yıkıcı harekette bulunurlar. Tedhiş hareketleri düzenleyerek «gaye uğruna» soygunlar yaparlar ve cinayet işlerler.» (Cahit Vural. a.g.y.)

Şerefsizlerin «dava dedikleri ne denli aşağılık bir iş değil mi? Masum insanları provokasyona getirmek için ajan provokatörlerine «soygunlar yaptırıp «cinayet işle»ttirirlermiş. Bre emperyalizmin köpekleri zaten sizden daha namuslu bir hareket beklenir mi?

Devrimciler nasıl kötülenirmiş bakın :

«Şehirde mevcut haydutlar, gerillalar tarafından seçilmezler ,çünkü haydutlar halka zarar veren hareketlerde bulunabilirler ve bu eylemleri de gerillaya mal edilir. Bu surette gerillacı, halk nazarında küçük düşürülmüş olur.» (Cahit Vural, a.g.y.)

İyi iyi(!) Demek sizin ajan provokatörlerin boşluğunu lumpen haydutlar dolduruyor. Zaten yok birbirinizden farkınız. Yalnız siz şerefsizsiniz, devlet mekanizmasını elinizde bulunduruyorsunuz, lümpenlerse gariban; sizin düzeninizin kurbanları.

Yukarıda bahsedilen ajan provokatörlerin 12 Mart öncesi ve sonrası bol miktarda kullanıldığını hepimiz biliyoruz. Bu provakatörlerin bazılarının adları sıkıyönetim mahkemelerinin dosyalarına kadar geçmiştir. Daha geçenlerde 23 Ocak 1978 tarihli «Cumhuriyet» gazetesinde Uğur Mumcu sıkıyönetim mahkeme dosyalarındaki belgelere dayanarak bir kaç ajan provokatör ismi daha açıkladı (Biliyoruz daha önce de açıklanmıştı). Bunlardan yalnız bir tanesi ile ilgili belgeyi buraya aktaralım:

«Kaynak : Ankara 1 no.lu Sıkıyönetim Mahkemesi DEV-GENÇ davası dosyası 7. klasör 2. dosya

BELGE : 1

2. Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı askerî savcılığına;

İlgili yazımızın konusu ODTÜ öğrencisi Eyüp Temeltaş', teşkilâtımızca kendisinden uzun süre istifade edilmiş bir kimsedir. Adı geçenin durumunun açığa vurulması, gerek kendisi gerekse teşkilâtımız yönünden birtakım sakıncalar tevlit edecektir. Bu bakımdan Eyüp Temeltaş'ın durumunun deşifre etmeden teşkilât dışı bırakılması yerinde bir tedbir olacaktır. Bilgilerinize arz ederim.

1 Eylül 1971
Nurettin Ersin
Korgeneral
MİT Teşkilât Müsteşarı.

Ajan Eyüp Temeltaş 25 Ağustos 1971 günü tutuklanmış ve 3 Eylül 1971 günü salıverilmiştir.» (Cumhuriyet, a.g.y.)

Uğur Mumcu daha bir sürü ajanın ismini söz konusu yazısında böyle belgeleriyle açıklanmıştır.

Görüldüğü gibi kontr-gerilla teorisyenlerinin kitaplarında önerdiği iğrenç yöntemler 12 Mart'ta uygulanmış bugün de hâlâ uygulanmaktadır. Son 1 Mayıs katliamı bu uygulamaların en son trajik örneğidir. (Devamı gelecek sayımızda)

"İKİ SÜPER" OPORTÜNİZM (VIII)

MAOCU BOZKURT BOZKURTLAR Faşistler ve sosyal-faşistler tek bir karşı-devrimci cephedir FAŞİST BİRLEŞİYORLAR?

ÇKP'NİN DIŞ POLİTİKASI

«Mao Zedung Düşüncesi», en zehirli meyvelerini; ÇKP (veya ÇHC.nin) 1969'lardan sonra uygulamaya başladığı yeni dış politikasında, verir. Bu politikanın özü: Uluslararası Emperyalizm ve onun yedeğindeki her türlü gerici güçlerle elele vererek; başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist kampa karşı girişilen ideolojik ve politik saldırıdır.

Bu saldırının güttüğü amaç, Mao Zedung'un kendi deyişiyle: «Çin'i dünyanın ekonomik, politik ve kültürel merkezi» yapmaktır. Tabii bunun için de tüm dünya ülkelerinin, «Mao Zedung Düşüncesi» tarikatına girmesi yani bütün dünyanın «Mao Zedung Düşüncesi»nin tekkesi haline gelmesi gerekmektedir. Bu sosyalşöven, anti-Marksist politika, kendine en güçlü hasım olarak Sovyetler Birliğini, onunla dayanışma içinde olan diğer sosyalist ülkeleri ve partileri görmekte; onlara hayasızca saldırmaktadır. Bu saldırı sırasında Marksizmle bütün bağlar koparılmakta, uluslararası emperyalizm ve her türden çağ dışı gericilikle, (aynı saflarda) sarmaş dolaş olunarak kaynaşılmakta ve NATO'dan AET'ye kadar emperyalistlerin her türlü örgütüyle Enver Sedat'tan Ziya Ül-Hak'a kadar emperyalist uşağı, anti-komünist bütün satılmış liderler açıkça desteklenmektedir.

ÇKP'nin desteklemek için bir örgüt, devlet ya da kişide aradığı tek nitelik: o örgüt, devlet ya da liderin anti-komünist ve anti-Sovyetik olmasıdır. Çünkü bu nitelikteki örgüt ve liderler, kendisinin de baş düşman gördüğü ve yıkmak için kan-teri döktüğü Sovyetler Birliğine karşıdır. Öyleyse böyle örgüt ve kişilerle açık ittifaklara girmenin, onlarla kaynaşmanın ÇKP'ne göre, hiçbir sakıncası olmamalıdır.

İşte ÇKP'nin dış politikasını tayin eden ana düşünce budur. «Mao Zedung Düşüncesi», diğer anti-Marksist teorilerinde olduğu gibi, bu görüşünü de Marksist kavramlarla süslemiş, ve ona Marksist bir görünüm vermeye çalışmıştır. Bu çalışmasını 1974 başlarında tamamlamış ve ortaya koyduğu yeni anti-marksist teoriye, «Üç Dünya Teorisi» adını vermiştir.

Şimdi, emperyalizmin ve karşı devrimin hizmetindeki bu anti-marksist teorinin ne olduğunu inceleyelim:

«ÜÇ DÜNYA TEORİSİ»

«Başkan Mao 1974 Şubatında bir üçüncü dünya ülkesinin önderiyle yaptığı konuşmada şöyle demişti: «Bence, Birleşik Amerika ve Sovyetler Birliği birinci dünyayı oluşturuyor. Japonya, Avrupa ve Kanada, yani ara kesim, ikinci dünyaya aittir. Biz de üçüncü dünyayız». «Üçüncü dünya büyük bir nüfusa sahiptir. Japonya dışında Asya üçüncü dünyaya aittir. Tüm Afrika üçüncü dünyaya aittir. Latin Amerika da öyle.» (Peking Review. 4 Kasım 1977. sayı 45. Türkçe yayınlayan Aydınlık sayı 82, s. 2).

ÇKP, Mao'nun ağzından işte böyle özetler ünlü «Üç Dünya Teorisi»ni.

Görüldüğü gibi, dünyanın bu şekilde üçe ayrılması hiçbir şekilde **sınıf esasına** dayanmaz. Sosyalist bir ülke olan Sovyetler Birliğiyle emperyalist ABD («birinci dünya» denerek) aynı kefeye konur. İş bu kadarla kalsaydı («Mao Zedung Düşüncesi»nin zaten hayattaki bütün davası Sovyetler Birliğiyle olduğundan) pek o kadar şaşırmazdık ve bu kadarcık kusuru Başkan Mao'ya helal edebilirdik. Fakat gelin görün ki Mao bu ünlü «teori»sinde, «Revizyonist» dediği Avrupa sosyalist ülkeleri: Polonya, Romanya, Çekoslovakya, Macaristan, Doğu Almanya ve Bulgaristan'la birlikte yıllarca Avrupanın tek sosyalist ülkesi saydığı Arnavutluk'u da diğer emperyalist Avrupa devletleri; İngiltere, Fransa, Almanya ve emperyalist Asya devleti Japonyayla, emperyalist Kanadayla aynı kategoriye sokuyor ve topuna birden «ikinci dünya»dır diyordu.

«Bu «teori» yine aynı şekilde; sosyalist ülkeler olan Küba, Moğolistan, Vietnam Halk Cumhuriyeti, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti ve Çin'i de; Şili, Endonezya, İran, Mısır, Güney Afrika Cumhuriyeti ve Rodezya, Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri gibi Faşist diktatörlüklerle ve derebeyi zorbalığının hüküm sürdüğü otokrasilerle aynı saflara yerleştirmekte ve adına «üçüncü dünya» demektedir.

Gördüğümüz gibi, Mao'nun «Üç dünya teorisi» dünya devletlerini kapitalist-sosyalist, emperaylist, anti-emperaylist, faşist-demokrat ayrımı yapmadan, hiçbir bilimsel temele (sosyal sınıf esasına) dayanmayan bir şekilde, rastgele saflara ayırmakta; sosyalist devletlerle emperyalist, faşist devletleri aynı saflara yerleştirmekte ve sonuçta ortaya «üç dünya» değil, ezo gelin, tarhana ve yayla gibi (veya bunlara benzer) üç çorba teorisi çıkmaktadır. Ne var ki bu teori, bu çorbalar kadar olsun işe yaramamaktadır. Tabii proletaryanın işine.

Mao Zedung'un «üç dünya teorisi» Leninist dünya tahlilinin tam anlamıyla karşıtı, aynı zamanda inkârıdır. Bu iddiamızı ispatlamak için bu saçma teorinin her tezini teker teker ele alıp inceleyelim. Ve onun karşı-devrimci özünü daha açık bir şekilde görelim.

«MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ»NİN «BİRİNCİ DÜNYA»SI

Mao'ya göre: «iki emperaylist süper devlet, Sovyetler Birliği ve Birleşik Amerika, birinci dünyayı oluşturmaktadır. Bu iki süper devlet, en büyük uluslararası sömürücüler, zalimler, saldırganlar haline gelmişlerdir ve dünya halklarının ortak düşmanları olmuşlardır; ikisi arasındaki rekabetin yeni bir dünya savaşına yol açması kaçınılmazdır.» (a.g.y. s: 9).

Gördüğümüz gibi «Mao Zedung Düşüncesi», uluslararası emperyalizmi kaldırır onun yerine iki süper devleti geçirir. Ve baş düşman olarak da önüne uluslararası emperyalizmin yerine «iki süper devleti» koyar. !Mao Zedung Düşüncesi» aslında baş düşman olarak yalnızca Sovyetler Birliğini görüyor ve göstermek istiyor. Fakat bunu açıkça söyleyemiyor. Çünkü açıkça söylese, megaloman ve karşı-devrimci içyüzünü ele vermiş olacak. Onun için açıkça söyleyemiyor, yalnızca Sovyetler Birliğinin baş düşmanı olduğunu. Dolambaçlı yollardan meramını şöyle anlatmak istiyor:

ABD EMPERYALİZMİNİN «MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ»NCE SAVUNULMASI

«Sovyetler Birliği ve Amerika Birleşik Devletleri, yeni bir dünya savaşının kaynağıdır. Özellikle Sovyet sosyal emperyalizmi, daha tehlikeli bir nitelik taşıyor. Günümüzde Sovyet-Amerikan rekabetinde stratejik durum Sovyet sosyal emperyalizminin saldırı, Amerikan emperyalizminin ise savunma durumunda olmasıdır. Sovyet revizyonizmi «sosyalizm», «ulusal kurtuluşu destekleme», «barış ve işbirliği» masallarıyla ve iki misli artmış bir cüretle dünya çapında «saldırı stratejisi« uygulayarak Tüm Asya'yı ve Afrika'yı ele geçirmek istiyor.» (ÇKP Onbirinci Kongrede, Hua Guo-feng tarafından okunan siyasi rapor. ÇKP Onbirinci Kongre Belgeleri, s: 56).

Söylenen açık: Sovyetler Birliği saldırı halindeymiş. Tüm Asya'yı Afrika'yı ele geçirmek istiyormuş. ABD ise savunma durumundaymış.

İnsan şaşırıyor, bu sözleri bir komünist partisinin başkanı mı, yoksa ABD emperyalizminin bir uşağı mı söylüyor diye. Çünkü hepimizin bildiği gibi ABD emperyalizminin de tüm dünya halklarına yutturmaya çalıştığı yalan budur. Yarı sömürge Türkiye'de bütün emperyalist uşaklarının haklımıza yaptığı propaganda budur.

Devam edelim, ÇKP'nin «bilge»(!) başkanı Hua'nın sunduğu raporu okumaya:

«Sovyetler Birliği ve Amerika, dünyanın her yerinde rekabet halindeler, ama rekabetin odak noktası hep Avrupa'dır. Sovyetler Birliği Doğu Avrupa'da önemli askerî yığınaklar yapmıştır. Bir yandan da stratejik kaynakların sömürüsüne her zamankinden daha fazla ve daha aktif olarak başvuruyor. Afrika'nın ve Ortadoğu'nun stratejik noktalarında üsler elde etmeyi her zamankinden daha fazla istiyor. Amacı İran körfezini ele geçirmek, güneyde Ümit Burnu'na kadar inebilmek (Dikkat edelim faşist cellat İran Şahı da aşağı yukarı aynı kelimelerle aynı demagojiyi geveliyor ve aynı demagojik gerekçeye sığınarak ülkesinin doğal serveti petrolü, Amerikan petrol ve silâh tekellerine peşkeş çekiyor. Yine aynı gerekçelerle, ülkesini silâh deposu haline getiriyor, Basra Körfezi, Umman ve Güney Yemen'e karşı açık müdahalelerde bulunmaktan bile çekinmiyor. Kral Hüseyinler, Enver Sedatlar, Demireller, Türkeşler de yine hep aynı koronun üyeleri, daha doğrusu demagoklarıdır. D. Derleniş) ve her yanından çevirip Avrupa'yı çember altına alabilmek amacıyla, Batı'nın Atlantikten gelen önemli bağlantı yollarını kesmektir. (Hua Guo-feng. a.g.y. s: 56).

Evet görüyorsunuz, Sovyetler Birliği'nin gözü Avrupa'daymış. Avrupa'yı çembere alabil-

mek için, Batı'nın Ortadoğu'dan ve Atlantik'ten gelen önemli bağlantı yollarını kesmek istiyormuş.

İşte bu tez tam da uluslararası emperyalizmin saldırgan askerî örgütü NATO'nun kuruluş gerekçesi değil midir? NATO da saldırgan içyüzünü dünya alklarından gizleyebilmek için aynı demagojiyi kalkan edinmedi mi? Ve hâlâ da edinmiyor mu? Elbette ediniyor. Bir örnek verelim;

Bakın bu konuda bir CIA ajanı ne diyor:

«Birleşik Amerika ile Kanada'nın (ve NATO'nun) Avrupa sahnesinden çekilmesi ile bu kıt'ada barışın sağlanması sadece Sovyetler Birliği'nin hegemonyası altında mümkün olacaktı.» (James Robert Hunthley - NATO Hikâyesi. s: 68, Yarın Yayınları. Ankara 1969).

Şimdi bakın bir CIA ajanının tezini ÇKP aynen nasıl tekrarlar:

«Gerçi Batı Avrupa ülkelerinin, Japonya'nın vb. tekelci kapitalistlerinin Birleşik Amerika ile binbir türlü bağları olduğu ve Sovyet-Sosyal emperyalizminin tehdidi karşısında bu ülkelerin hâlâ ABD'nin «koruyucu şemsiyesi»ne bel bağlamak zorunda olduğu doğrudur. Ama Birleşik Amerika denetim siyasetini sürdürdüğü sürece bu ülkeler böyle bir denetime karşı ve eşit ortaklık için verdikleri mücadeleden vazgeçmiyeceklerdir.

«Ancak bugün Sovyet Sosyal-emperyalizminin, Batı Avrupa ülkeleri için en vahim tehlikeyi oluşturduğu açıktır, çünkü Avrupa, dünya hegemonyası peşinde Sovyet stratejisinin odak noktasıdır.» (ÇKP. Peking Review. sayı 45, Türkçesi: Aydınık sayı: 82, s. 23).

Söylenen açık: Sovyetler Birliği'ne karşı Avrupalı emperyalistlerin ve ABD'nin, Kanada'nın, Japonya'nın yani tüm emperyalistlerin elele vererek kutsal ittifak kurması. İstenen bu. Fakat hemen belirtelim ki, «Mao Zedung Düşüncesi» akıntıya kürek çekiyor. Çünkü bu ittifak zaten kurulmuştur. «Mao Zedung Düşüncesi»ne kalsa kalsa bu emperyalist kutsal ittifakı sözde «Sosyalizm» adına kutsamak kalır ki, o işi de —teslim edelim— layıkıyla başarmaktadır.

ÇKP, Avrupalı ve ABD emperyalistlerinin, Sovyetler Birliği'ne karşı her türlü ittifakını, kaynaşmasını olumlu buluyor. Yalnız, Amerika'nın diğerleri üzerinde «denetim siyaseti dürdür»mesine gönlü razı olmuyor. ABD «denetim siyaseti»nden vazgeçsin; hepsi aralarında «eşit ortaklık» siyaseti uygulasınlar diyor. Ne iyilikseverlik değil mi?

Fakat ne yazık ki ÇKP'nin bu iyiliksever-liği boşa gidecek. Emperyalistler, Sovyetler Birliğine ve Sosyalist Kamp'a karşı her zaman ittifaklar kurmuşlardır. Ve bundan sonra daha yenilerini kuracaklardır. Ama aralarında hiçbir zaman «eşit ortaklık» kuramıyacaklardır. Her zaman biri diğerleri üzerinde «denetim siyaseti sürdür»ecektir. Dün (1920 öncesi) o «siyaseti sürdür»en İngiliz emperyalizmiydi, bugün Amerikan emperyalizmidir, yarın bizce Alman nazi emperyalizmi olacaktır. Çünkü kapitalizmin «eşitsiz gelişim yasası» ister istemez içlerinden birini en güçlü kılacak ve onun diğerleri üzerinde «denetim siyaseti sürdür»mesine yol açacaktır.

ÇKP'nin, Sovyetler Birliğine karşı duyduğu kıskançlık ve kin öylesine gözünü bürümüş ki, emperyalistleri, Sovyetler Birliğine karşı ittifaka çağırırken, Marksizmin alfabesi sayılan bu temel yasayı (eşitsiz gelişim yasası) unutuyor ve emperyaistler arası «eşit ortaklık»tan bahsederek, Lenin Usta'nın yüzüne tükürdüğü, Kautsky'nin «Ultra-emperyalizm» teorisini savunmakta bir sakınca görmüyor.

ÇKP, ABD'nin «savunma» durumunda olduğunu ve Batı Avrupa ülkelerini; «koruyucu şemsiyesi» altında koruduğunu söylüyor. Yalnızca onun bu işi yaparken (Batı Avrupayı Sovyetler Birliğine karşı korurken) diğerleri üzerinde «denetim siyaseti» uygulamasından şikâyetçi. Başkaca bir kusur bulmuyor ABD'de.

ÇKP, böylece saldırgan ABD emperyalizmi kurdunun sırtına kuzu postu geçirmiş, onu sureti haktan göstermiş olmuyor mu? Bu Amerikan Emperyalizmini dolaylı yoldan savunmak değil midir?

Oysa 1963'lerde, ÇKP henüz Marksizmden vazgeçip sosyal şovenizm batağına yuvarlanmadan önce bakın meseleyi nasıl dosdoğru koyabiliyordu: «BİRLEŞİK DEVLETLER emperyalistleri, İkinci Dünya Savaşından sonraki durumdan faydalanarak Alman, İtalyan ve Japon faşistlerinin (acıdır ki bugün bu devletleri, ÇKP «İkinci Dünya» diyerek dost kabul etmektedir. D. Derleniş) çizmelerini giydiler; ve tarihte görülmemiş muazzam bir dünya imparatorluğu kurmaya çalıştılar, hâlâ da çalışıyorlar. Bu çabasında Birleşik Devletler emperyalizminin stratejik hedefleri, Birleşik Devletler ile sosyalist kamp arasındaki orta bölgeyi ele geçirerek egemenliği altına almak, ezilen halkların ve ulusların devrimlerini söndürme sosyalist ülkeleri tahrip etmek, böylece kendi müttefikleri de içinde olmak üzere, tüm dünya halklarını ve ülkelerini Birleşik Devletler tekelci sermayesinin egemenliği ve boyunduruğu altına sokmak olmuştur. Birleşik Devletler emperyalistleri, İkinci Dünya Savaşından bu yana, sürekli olarak Sovyetler Birliğine ve Sosyalist kampa karşı savaş propagandası yapmaktadırlar. (Yine acıdır ki, bugün bu propaganda da ÇKP, Birleşik Devletler Emperyalistlerini fersa fersah geride bırakmıştır. Hattâ diyebiliriz ki bugün ÇKP'nin bütün işi bu olmuştur. D. Derleniş.) Bu propaganda iki yönlüdür: Birleşik Devletler Emperyalistleri bir yandan gerçekten böyle bir savaşı hazırlarlarken, bu propagandayı, saldırılarını ve Amerikan halkına yaptıkları baskıyı kapitalist dünyanın öteki kısımlarına yayma amacını gizleyen bir sis perdesi olarak da kullanıyorlar.

«1960 Bildirisi şunları belirtiyor:

«Birleşik Devletler Emperyalizmi en büyük uluslararası sömürücü durumuna gelmiştir.»

«Bugün, Birleşik Devletler Emperyalizmi sömürgeciliğin dayanağıdır.»

«Birleşik Devletler Emperyalizmi, başlıca saldırı ve savaş gücüdür.»

«Son yıllardaki uluslararası gelişmeler, Birleşik Devletler Emperyalizminin, dünya gericiliğinin en büyük siperi ve uluslararası bir jandarma olduğu gerçeğinin, tüm dünya halklarının düşmanı durumuna geldiği gerçeğinin bir çok yeni delillerini vermiştir.»

«Birleşik Devletler Emperyalizmi, saldırı ve savaş politikasını bütün dünyada zorla kabul ettirmeye çalışıyor.» (ÇKP'nin SBKP(B)ye 14 Haziran 1963 tarihli mektubu. Pekin Moskova Çatışması. Bilim ve Sosyalizm Yayınları. s: 24-25).

Meğer bir zamanlar ÇKP'ne güzel yazıyormuş değil mi? Tek sözcüğüne bile katılmamak mümkün değil. Yukarıda gördüğümüz gibi ÇKP bugün artık bu söylediklerinin yüz seksen derece karşıtını savunmaktadır. Halbuki ÇKP'nin bu satırları kaleme alışından (1963 den) bu yana ne değişmiştir dünyada? ABD Emperyalizminin ve Sosyalist kampın politikası mı değişmişti? Hayır. Değişen sadece ÇKP'dir. Daha doğrusu onun resmi ideolojisi olan «Mao Zedung Düşüncesi»dir. O zamanlar hâlâ Marksist ve Sosyalist kampın bir üyesi olan ÇKP, bugün Marksizmle bağlarını koparmış, sosyal-şoven bir parti haline gelmiştir. Ve bu hastalık onu uluslararası emperyalizmin yandaşı durumuna düşürmüştür. Değişen yalnızca budur.

Evet, şimdi biz yine dönelim, başkan Hua'nın, ÇKP onbirinci kongresinde okuduğu siyasi raporu incelemeye:

«Batı da barışın anlaşmalar ve tavizlerle elde edilebileceği umudunu besleyen bir ideolojik cereyan vardır. Bazıları Charberlain'in izinden giderek, yeni çarlar felâketini doğuya yönlendirmeye ve böylece başkalarını feda ederek kendilerini kurtarmaya çalışıyorlar. Bu tür hareketler Sovyet revizyonizminin yayılmacı ihtiraslarını artırmaktan başka işe yaramaz ve savaşın gelişimini hızlandırır. Böylece kaldırdıkları taşı ayaklarına düşürmüş olurlar.» (Hua-Guo feng. ÇKP onbirinci Kongre Belgeleri. s: 56).

Görüyorsunuz ÇKP, Sovyetlerle batı ülkeleri arasında yapılacak her türlü anlaşmaya ve yumuşamaya açıkça karşı çıkıyor. Avrupa emperyalistlerine: «siz Sovyetler felâketini doğuya yani Çin'e yönlendireceğinizi umarak anlaşmalar yapar, tavizler verirseniz; bu Sovyetlerin yayılma ve ihtiras cesaretini artırmaktan başka bir işe yaramaz. Ve savaşın gelişimini hızlandırır. Böylece kaldırdığınız taşı ayağınıza düşürmüş olursunuz.» diyerek empeyalistleri uyarıyor. Peki, ya ne yapmalıymış emperyalistler? (Ya da ÇKP'nin sadık müttefikleri) bakın, ÇKP onlara yapmaları gerekeni nasıl açıkça söylüyor. Onlara nasıl akıl veriyor. (Sanki kaşarlanmış emperyalistlerin ÇKP'nin aklına ihtiyacı varmış gibi).

«Sovyetler Birliği, Batı Avrupayı kuşatmak amacıyla, askerî ve deniz gücünü Doğu Avrupa'ya ve Avrupa'nın kuzey ve güney denizlerine yığmıştır. Aynı zamanda Kızıl Denizden Hint Okyanusuna uzanan ve Ümit Burnundan geçerek Güney Atlantik'in doğu kıyılarına varan bir hat boyunca sıralanan stratejik bölgelerin ele geçirilmesini hızlandırmakta, böylece Avrupa'nın kanatlarına sarkarak onu kuşatmaya çabalamakta ve Batı Avrupa için hayati önem taşıyan ana haberleşme hatlarını tehdit etmektedir. Bu, Batı Avrupa ülkelerinin güvenliği açısından vahim bir tehlike oluşturmakta ve onları, savunmalarını güçlendirmeye, birbirleriyle ilişkilerini uyumlu bir şekilde düzenlemeye ve aralarındaki birliği hem iktisadi ve siyasi bakımdan hem de savunma alanında korumaya ve güçlendirmeye zorlamaktadır. Uzak Doğuda Japonya da ciddi bir tehlitle karşı karşıyadır. Şimdiki durumda Çin'i hedef alan büyük Sovyet askerî yığınağı, öncelikle Birleşik Amerika'ya ve Japonya'ya yönelmiş durumdadır. (Vah vah vah zavallı ABD ve Japonya, meğer onlar da gitmiş okkanın altına(!) D. Derleniş) Sovyetler Birliği Japonya'nın kuzey topraklarını ve karasularını zorla işgal etmiştir. (Sovyetlerle Japonya arasındaki son sınır değişikliği, İkinci Emperyalist Evren Savaşının bitiminde olmuştur. Ve bu değişiklikte, daha önce Japon egemenliğinde olan bir kaç ada (Kuril Adaları) Sovyet-

ler Birliğine katılmıştır. ÇKP'nin «işgal» diye nitelediği olay budur. Unutmayalım ki o zaman Sovyetler Birliği'nin başında Stalin vardır. Ve ÇKP bu tavrıyla Stalin'e de açıkça küfretmiş olmaktadır. D. Derleniş) Ve Japonya içinde gittikçe artan bir tehlike oluşturarak ülkeye sızmasını yoğunlaştırmıştır. Bu Japonya'daki tüm yurtsever güçlerde büyük bir öfke yaratmış ve onların direnişiyle karşılaşmıştır. Avusturalya, Yeni Zelanda ve Kanada da Sovyet yayılmacılığına ve sızmasına karşı uyanıklıklarını artırmışlardır.» (ÇKP. Mao Zedung'un Üç Dünya Teorisi. Peking Review. sayı 45, Türkçesi: Aydınlık sayı: 82, s. 23).

Evet işte böyle diyor ÇKP; Genelde, tüm emperyalistleri ve dünyanın tüm sömürge, yarı-sömürge kapitalist devletlerini (tabii kendisi de içlerinde olmak üzere) Sovyetler Birliğine karşı, birleşmeye çağırırken, özelde Batı Avrupa emperyalist devletlerini resmen, Sovyetlere karşı ittifaka ve silâhlanmaya yani sosyalist kampa karşı savaşa çağırıyor. Sovyetlerle anlaşma filan yapmayın, taviz vermeyin, birleşin ve silâhlanın diyor.

ÇKP, yukarıda aynen şöyle diyordu:

«Sovyet sosyal-emperyalizminin» tehdidi, Batı Avrupa ülkelerini, «savunmalarını güçlendirmeye, birbirleriyle ilişkilerini uyumlu bir şekilde düzenlemeye ve aralarındaki işbirliği hem iktisadi ve siyasi bakımdan hem de savunma alanında korumaya ve güçlendirmeye zorlamaktadır.» (A.g.y. s: 23). Peki, nedir Batı Avrupalı emperyalistlerin «iktisadi ve savunma alanındaki birliğini» sağlayan örgütler. Hepimiz biliyoruz ki bu örgütler AET ve NATO'dur. ÇKP, bu örgütlerin «korunmasını ve güçlendirilmesini» istemektedir.

ÇKP, İspanya'nın AET'ye üyelik için başvurusu üzerine yaptığı bir yorumda; AET ve NATO'yu bakın nasıl açık açık savunur. (İnsan ÇKP'nin bu yorumunu okuyunca gözlerine inanamıyor. Bir komünist partişi bunları nasıl söyleyebiliyor diyerek hayrete düşmekten kendini alamıyor. Bu yüzden herhangi bir yanlış anlamaya ve ikirciliğe yer bırakmamak için, yazıdan aktarmalar yapmak yerine, tümünü yayınlamayı daha uygun bulduk):

«Moskova, İspanya'nın AET'ye Girişine Karşı.

«İspanya hükümeti 23 Temmuzdaki kabine toplantısında Avrupa Ekonomik Topluluğuna üyelik için resmen başvurma kararı aldı. 28 Temmuzda, İspanya Dışişleri Bakanı Marcelino Oreja, Brüksel'de, Belçika Dışişleri Bakanı ve şu anki AET Bakanlar Konseyi Başkanı Henri Simonet'e, İspanya hükümetinin üyeliğine başvurusunu içeren üç mektubu sundu. Üyelik talebi, Batı Almanya, İngiltere, Belçika ve diğer AET üyelerince olumlu karşılandı.

«Ne var ki, İspanya'nın müracaatı, Moskova'nın muhalefeti ve kaygularıyla karşılaştı. 26 Temmuz'da, Pravda ve İzvestia'da çıkan, «Haklı Kaygular» ve «İspanya'nın «Ortak Pazar»a girişine karşı» başlıklı makalelerde İspanya haksız yere eleştirildi.

«İzvestia'nın AET ile birleşme talebi bağımsız bir devletin tamamen kendi iç meselesidir ve o istediğini seçmek hakkına sahiptir. Moskova'nın bu muhalefeti, onun başka ülkelerin içişlerine müdahale edişinin, dünya önünde ancak daha fazla teşhir oluşunu sağlamaktadır.

«Sovyetler Birliği'nin, İspanya'nın AET'ye girme talebinden duyduğu kaygular, İspanya'nın Batı Akdenizdeki önemli stratejik konumundan kaynaklanmakta ve Kremlin'in Akdeniz'i kontrol ve Avrupa'yı güney kanadından çevirme çabalarını açığa çıkarmaktadır. İspanya'nın AET' ye ve giderek NATO'ya katılması açıktır ki Sovyetler Birliği'nin, Avrupa'da hegemonya kurma mücadelesini engelleyici olacak ve Moskova'nın şu anda Avrupa'da güttüğü yayılmacı ve saldırgan politikaya sert bir darbe vuracaktır.

«Sovyetler Birliği, AET'yi, Batı Avrupa'ya yayılma ve sızma, Avrupa'da hegemonya kurma emelinin karşısında büyük bir engel olarak gördüğü için, AET'ye karşı sürekli düşmanlık gütmüş ve binlerce kere onu sabote etmeye çalışmıştır. İspanya'nın, AET üyeliğine başvuruşuna yönelttiği son eleştiriler, Moskova'nın, Batı Avrupa birliğine sürekli muhalefetinin açık bir delilidir». (ÇKP. Peking Review. sayı: 37-38, s. 43, 13 Eylül 1977).

Emperyalist örgütler: AET ve NATO'nun ne güzel bir savunusu değil mi? İşte ÇKP'nin bugün vardığı utanç verici nokta bu. Bu politikanın yüz karası olduğunu görmek için Marksist olmaya bile gerek yok. İlerici bir demokrat bile, bu politikanın uluslararası finans-kapital'e uşaklık olduğunu bilebilir. Düşünün bir kez! Sovyetler Birliği'ne karşı AET.yi, NATO'yu savunmak. Bu örgütlerin «korunması ve güçlendirilmesi»ni istemek... Yıllardır her türden halk düşmanı zaten bu işi yapmıyor mu? Biz de aynı kervana katılırsak onlardan zerrece farkımız kalır mı? Tabii ki kalmaz.

«Mao Zedung Düşüncesi»nin bizdeki yerli dervişleri bu durumu bildiklerinden, AET ve NATO'nun savunusunu yukarıda olduğu gibi açıkça yapamazlar. Çünkü yaptıkları anda onların ne denli aşağılık bir politika izledikleri, dostlarının ve müttefiklerinin kimler olduğu (biliyoruz ki bunlar: Demireller, Faik Türünler, Rauf Tamerler, Türkeşlerdir.) apaçık ortaya çıkıverecektir. Ve onlarla aynı sloganları bağırırken («Kahrolsun Rus Emperyalizmi! Yaşasın AET! Yaşasın NATO!» Bunlar parababalarının ve «Mao Zedung Düşüncesi»nin ortak sloganlarıdır), Aynı saflarda yanyana geliverecekler. Bu ise Maocu siyasetin, Türkiye Devrimci ortamından ve halkın içinden kovulmasıyla, ve bugün Maocu siyasetin kandırılmış kurbanları durumundaki binlerce masum gencin ayılıp o safları terkederek gerçek devrimci saflarda yer almasıyla sonuçlanacaktır.

AET ve NATO.yu, efendileri ÇKP gibi açıkça savundukları anda karşılaşacakları bu sonuçtan korkan Maocu şefler, şimdilik, «Mao Zedung Düşüncesi»ni övmek ve Sovyetler Birliği'yle Sosyalist kampa sövmekle yetiniyorlar. AET ve NATO meselesini ise gâh susmakla gâh birbirini tutmaz demagojik gevelemelerle geçiştirmeye çalışıyorlar.

Yine, yukarda yapılan aktarmalarda görüldüğü gibi ÇKP, Batı Avrupa emperyalist devletlerini, resmen «savunmalarını güçlendirmeye» yani silâhlanmaya çağırıyordu. Emperyalist devletleri silâhlanmaya çağırmak... ÇKP'nin bugün savunduğu bu tez de yeni değildir. ÇKP tarafından icat edilmemiştir. Bu tezin mucidi ve ilk savunucuları: Kautsky'nin başını çektiği İkinci Enternasyonal'in haineridir. Fakat onlar bile, kendi emperyalist devletlerinin askerî giderlerinin artırılması için parlamentoda oy kullanmalarına rağmen bu davranışlarını devrimciler karşısında açıkça savunamamışlardır. O dönekler bile «ne yapalım, eğer savaş kredileri (askerî giderler)nin artırılması lehinde oy kullanmasaydık tutuklanacaktık. Tutuklanmamak için lehte oy kullanmak zorunda kaldık.» diyerek günah çıkarmaya çalışmışlardır.

«4 Ağustos'ta savaş kredileri lehine oy kullanan Sosyal Demokrat milletvekillerinden birinin, Berlin'de bir işçi toplantısında «tutuklanacaktık» diye açıklamada bulunduğu söylenir, ileri sürülür. Buna cevap olarak işçiler, «bunun kötü olan nesi var diye bağırırlar.» (Lenin, Dönek Kautsky, s: 69).

Görüldüğü gibi İkinci Enternasyonal'in Sosyal Şövenleri bile kendi emperyalistlerinin silâhlanmasını; doğru olduğundan değil, rahatlarından ve makamlarından (aynı zamanda maaşlarından) olmamak için desteklediklerini söylerler. Hiç değilse yaptıkları işin yanlış olduğunu, sözde kabul eder görünürler.

ÇKP ise bugün, ikinci enternasyonal oportünistlerinin pısırıkça savunduğu bu tezi (burjuvazi teslimiyeti) daha açık ve daha aktif bir şekilde savunmaktan başka yeni bir şey yapmış olmuyor. Yani ikinci enternasyonalin oportünizmini ve ihanetini devralıp savunup geliştirmiş oluyor.

Oysa, yine 1963'lerdeki ÇKP —o zamanlar Marksist olan ÇKP— bakın bu anti-Marksist tezi nasıl mahkûm eder:

«EMPERYALİST ve kapitalist ülkelerde, kapitalist topluma özgü çelişmelerin tam olarak çözümlenmesi için proleter devrimi ve proletarya yönetimi gereklidir.

«Proletarya partisi, bu görevi yapmaya çaba gösterirken, bugünkü şartlar altında, tekelci sermayeye karşıkomak, demokratik hakları savunmak faşizm tehlikesine karşıkomak, yaşama şartlarını geliştirmek, emperyalist silâhlanmaya ve savaş hazırlıklarına karşıkomak, dünya barışını savunmak ve ezilen ulusların devrimci mücadelelerini etkin biçimde desteklemek için yapılan mücadelelerde, işçi sınıfını ve emekçi halkı etkin olarak yönetmelidir.» (ÇKP. 14 Haziran 1963 Tarihli Mektubu, Pekin-Moskova Çatışması. Bilim ve Sosyalizm Yayınları, s. 32).

Görüldüğü gibi o zamanlar, ÇKP, «emperyalist ve kapitalist ülkelerde», «emperyalist silâhlanmaya ve savaş hazırlıklarına karşıkoma» proletarya partisinin görevidir diye meseleyi dosdoğru koyar. Ve şöyle devam eder:

«Kapitalist ülkelerin, ilk amacı kendi ülkelerindeki halkı baskı altında tutmak olan devlet mekanizmalarını ve özellikle askerî mekanizmalarını güçlendirmekte oldukları herkes tarafından açıkça bilinmektedir. (ÇKP. a.g.y., s: 37).

Her Marksistin bilmesi gereken bu gerçeği (kapitalist devlet mekanizmasının ve özellikle askerî mekanizmanın ilk amacının halkı baskı altında tutmak olduğu gerçeğini), ÇKP bugün nedense unutuveriyor. Ve onlara, askerî mekanizmalarını güçlendirmeleri gerektiği öğüdünü veriyor. Halbuki yine aynı ÇKP yukarda, kapitalistlerin zaten hiç aksatmadan bu işi yaptıklarını, («devlet ve özellikle askerî mekanizmalarını güçlendirmekte oldukları herkes tarafından açıkça bilinmektedir») diyordu. Herkes tarafından bilinen bu olgu bugün ÇKP tarafından bilinmez oluyor ve kapitalistlerden, zaten silâhlandıkları halde, (sanki ÇKP demese unutacaklarmış gibi) silâhlanmaları isteniyor.

ÇKP'nin bu yüzseksen derecelik dönüşü neyi gösterir? Şüphesiz onun Marksizmi savun-

(Devamı sayfa 15'de)

DEVRİMCİ EĞİTİM İÇİN

12 Mart öncesi ortaklaşa kullanılan İşsizlik ve Pahalılıkla SavaşDerneği (İPSD), Tarihsel Maddecilik Yayınları ve Sosyalist Gazetesi bürosunda çalışanlarca, üyelerce uygulanan Eğitim Program ve Tüzüğünü sunuyoruz. Program ve tüzüğün Dr. Hikmet Kıvılcımlı tarafından kaleme alınıp alınmadığını bilmiyoruz. Hattâ üslup bakımından incelendiğinde Ona ait olmadığı izlenimini kuvvetlendiriyor. Fakat en azından Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın onayından geçerek, uygulandığı kesin olan bu program ve tüzüğü okurlarımıza kazandırmayı görev bildik.

Marksist-Leninist Eğitim metodu teori, pratik ve örgütü içerir. Militanların eğitilmesini amaçlayıp bu metoda göre uygulamak gerekir. Üretimin sosyal karakteri ile, üretim araçlarının özel mülkiyeti arasında bir çelişki vardır. Bu çelişki: Üretim araçları ile sonuçlarının da sosyalleştirilmesi yoluyla çözümlenir. Bu da işçi sınıfının iktidarı ile mümkün olur. Sosyal değişikliği en sancısız gerçekleştirme yöntemini öneren bilimsel sosyalizm öğretisidir. Program bu öğretidir. Bu program, idealist ideoloji aşılanan Finans-Kapital denetimindeki okullarda olduğu gibi pratik hayattan kopuk, bir takım kitapların hafızlar gibi okunup ezberlenmesi şeklinde uygulanamaz.

Devrimci teorinin sosyal pratikle birleşişi: disiplin demek olan örgüt çerçevesinde gerçekleştirildiği ölçüdedir ki, başı-bozuk uygulamada keşmekeşlikten, her türlü burjuva komplekslerinden kopulacak, birey toplum içerisinde güven verecek ve bireyin kendine güvenini arttıracak, ve de insanın insanı horlaması yerini saygıya bırakacaktır.

İşçi olmayanların işçi sınıfının ideolojisini işçilerle beraber öğrenmeleri, onlarla organik bağ kurmaları yönünde adımlar atılmasını sağlayacağı gibi işçilere eksik eğitimleri nedeniyle takılacakları noktalarda yardımcı olma olanağını verecektir. Öğrenci ve diğer işçi olmayanların —işçilerle bu eğitim programı çerçevesinde çalışmaları sırasında işçilerin çeşitli iş yerlerinden getirecekleri problemleri tartışıp halli yönünde kararlar almaları, eyleme geçmeleri, bunun yanında yurdun ve dünyanın aktüel konularını da beraberce tartışıp ortaklaşa bilince varmaya çalışmaları— kalıcı ve gerçek arkadaşlık olan ideolojik arkadaşlık sağlayacağı gibi gerçek devrimci olmaya da yardımcı olacaktır. Gerçek Marksist-Leninist eğitim, işçilerin de katılmasıyla uygulanacak eğitim metodu ile sağlanır.

EĞİTİM TÜZÜĞÜ :

1. Eğitim toplumsal, grup çalışması şeklindedir.

2. Eğitim için 8-12 kişilik gruplar teşkil edilir. Grubun yarısını işçiler diğer yarısını işçi olmayanlar —öğrenciler— teşkil eder. Toplumun diğer sınıf ve tabakalarından kimselerin de bulunması yararlı olabilir.

3. Grup; eğitim programını gerçekleştirinceye kadar devam eden bir organdır. Eğitim Programının herhangi bir bölümünü uygulamak için de grup kurulabilir.

4. Grup; kadın, erkek, işçi, öğrenci, esnaf şeklinde karma bünyededir.

5. Her oturumda sıra ile değişmek üzere bir başkan seçilir. Başkan oturumu devrimci örgüt disiplini çerçevesinde yönetir.

6. Muhtelif masrafları karşılamak üzere gruptan bir kişinin sorumluluğuna verilmek üzere, herkesin gücü oranında katılacağı bir bütçe oluşturulur.

7. Eğitim sonunda mevcut bütçe, devrimci kavgada harcanmak üzere devrimci örgütlerden birine devredilir.

8. Her oturum daha önce tesbit edilen gündemi gerçekleştirir.

9. Her oturumda bir sonraki oturum için bir raportör görevlendirilir.

10. Raportörün görevi daha önce tesbit edilip tüm grupça okunan okuma parçasını zaman kaybına sebebiyet vermemek için özetlemektir.

11. Özetleme yapıldıktan sonra gündem çerçevesinde okuma parçası hakkında tartışma açılır.

12. Tartışmada söz alacaklara başkan sıra ile söz verir. Başkan biri konuşurken diğerinin konuşmaya karışmasına veya herhangi bir şekilde toplantının disiplinini aksatmasına meydan vermez.

13. Eğitim çalışmasına katılan grup üyeleri tesbit edilen saatte çalışmaya başlarlar. Çalışma, gelmeyenler var diye tesbit edilen saatten sonraya ertelenemez.

14. Katılacak varsa, tek merkeze bağlı ve koordine çalışmak üzere aynı eğitim bölümünü uygulayan birden fazla grup da oluşturulabilir.

15. Okuma parçasında açıklık getirilmiyen noktalar tesbit edilir ve bilgisine güvenilen kişilere müracaat edilir.

16. Müşterek problemlerin hallinde eğitim merkezi tarafından gruplar arası özel ortak oturumlar düzenlenebilir.

17. Örnek olarak bir eğitim gündemi şöyle gösterilebilir :

a — Oturum başkanı vasıtasıyla gündem tesbiti,

b — Okuma parçasının raportör tarafından özetlenmesi,

c — Okuma parçası hakkında tartışma,

d — İşçi problemlerinin tartışılması,

e — Aktüel konuların tartışılması,

f — Bir sonraki oturum için raportör görevlendirilmesi.

18. Gündemin d. maddesinde eğitim grubuna katılan işçilerce işyerlerine ait problemler ortaya konur, tartışılır. Gerekli görülen kararlar alınır. Ve ona göre eyleme geçilir. Karar alma c. maddesi için de gereklidir.

19. Grup eğitim programının bir bölümünü bitirmeden diğer bölüme geçemez.

20. Eğitim programının bir bölümünü yapmış kişilerden, sıraya göre, eğitimini yapmadıkları diğer bölümü yapmak üzere bir grup oluşturulur.

21. Marksist-Leninist eğitim programı şu bölümlerden oluşturulur :

BÖLÜM 1 — **EKONOMİ POLİTİK :**

a — Ücretli Emek ve Sermaye	Marx
b — Ücret Fiyat Kâr	Marx
c — Üretim Nedir?*	Dr. H. Kıvılcımlı
ç — Ekonomi Politik (s. 35-171)	P. Nikitin
d — Karl Marx'ın Ekonomi Politiği	Lenin - H. Kıvılcımlı
e — Emperyalizm	Lenin

BÖLÜM 2 — **FELSEFE :**

a — Ütopik Sosyalizmden Bilimsel Sosyalizme Geçiş	Engels
b — Klasik Alman Felsefesinin Sonu	Engels
c — Kısaca Marxizm Düşünüşü*	Dr. H. Kıvılcımlı
ç — Diyalektik ve Tarihî Materyalizm	Stalin
d — Diyalektik Materyalizm*	Dr. H. Kıvılcımlı
e — Bilimde ve Felsefede Diyalektik Nedir?*	Dr. H. Kıvılcımlı

BÖLÜM 3 — **SOSYOLOJİ :**

a — Bilimsel Sosyalizmin Doğuşu (Marx-Engels Çağı)	Dr. H. Kıvılcımlı
b — Tarih Tezi (s. 11-27)*	Dr. H. Kıvılcımlı
c — Tarih Devrim Sosyalizm (s. 66-89. yeni baskı 320-344).	Dr. H. Kıvılcımlı
ç — Metafizik Sosyolojisinin Eleştirilmesi	Dr. H. Kıvılcımlı
d — Sosyete ve Teknik	Dr. H. Kıvılcımlı

BÖLÜM 4 — **POLİTİKA :**

a — Komünist Manifesto	Marx - Engels
b — Genel Olarak Sosyal Sınıflar ve Partiler*	Dr. H. Kıvılcımlı
c — Fransa'da Sınıf Savaşları	Marx
ç — Louis Bonapart'ın 18. Brümeri	Marx
d — Fransa'da İç Savaş*	Marx
e — İki Taktik*	Lenin

(Devamı sayfa 15'de)

BUNALIM PATLIYOR

Dr. Hikmet KIVILCIMLI

Bunalımın Sınıf Temeli :

Türkiye'de aralıksız Bunalım-Kriz patlamaları nedendir? Şu veya bu becerikli veya beceriksiz kişi yönetiminden değildir. Türkiye Ekonomik ve Sosyal yapısında 500 **Finans-Kapitalistimiz,** 2000 Tefeci-Bezirgânla elele vererek, 35 milyon insanı **Ekonomi, Politika, Kültür, Bilim, Din, Felsefe** tahakkümü altında sağmal etmeklekalmıyor. Türkiye Halklarını Uluslararası Finans-Kapitale, Emperyalizme kolu, kafası, izânı, vicdanı bağlı olarak teslim ediyor.

«Millî İrade»mi?

Bu **Modern** 500 Kodamanla, **Antika** 2000 ortağı, üstelik bütün yaptıklarını da: **Milletin dileği** gibi gösterip yutturma sevdasındadır. İktidar şöyle konuşuyor:

«Devlet idaresine milletin el koymuş olması, milletin son hakem olması.» «Bu seçimdir. Bir kavşağa geliyorsunuz. Milletin gözüne bakıyorsunuz. Bize yeşil ışık yakınca geçeceksiniz.» (D.: Temsilcilere Söylev).

Yâni Millî İradeyle gelmişler. En kabadayı muhalefet de iktidarın bu iddiasını pekiştiriyor:

«Millî İrade ile işbaşına gelindiği doğrudur.»

Bu prensibi kabul ettikten sonra, söz hakkı kalmışçasına döşenir durur Ana-Muhalefet:

«Ancak bu İradeyle işbaşına geldikten sonra, Devlet Kaynaklarını, kredi musluklarını, hazine arsalarını, maliyenin imkânlarını kendilerine yaranmak istedikleri Sınıflara peşkeş çekmek değil, ençok hakkı olan işçi, köylü, küçük esnaf ve sanatkâr, memur, öğretmen, öğrenci gibi çoğunluğun kalkınma ve gelişme ihtiyaçlarına harcamak da şarttır.» (Ulus. 7.12.1970, s. 5)

«Ancak iktidara geldikten sonra, oylarını aldıkları insanlara nasıl ihanet edildiğinin, onlardan alınan iktidar gücünü, nasıl bir avuç sermaye sınıfının hizmetine soktuğunun, Türkiye'yi bu sınıfa yağmalattığının hesabını vermenin de Millî İrade'ye dahil olduğunu unutmaktadır, Bilgin.» (a.y.)

Öyleyse? Yukarıki 2 **«Ancak»**tan sonra gelen sözler: **olaylardır.** Yâni: doğrudur ve çürütülemez. Böyle ise **«Millî İrade ile işbaşına gelmek»**te, tam herkesin ve **«Milletin gözünün içine baka baka»** yalan söylemek olmuyor mu? Demek **«İrade»** varsa, o **«Sermaye Sınıfı»**nın İradesidir. Millete madem ki **«İhanet»** edilmektedir. Artık bir **«Millî Aldatış»**tan, yahut **«Millî İhanet»**ten söz edilebilir. O zaman doğru söylenmiş olur. Yoksa kim kimi aldatacak?

Seçim Halkı Aldatmak mıdır?

Öyleyse işin içinde Milletin bilmediği bir dolap dönüyor. Dolabı Sermaye Sınıfları döndürüyor. Oynanan Demokrasicik oyunu yalnız yapılanlarla değerlendirilebilir. Bütün yapılanlar Milleti aldatmak ise, Seçim de bir gözbağcılıktan başka ne anlama gelir? İktidar, hiç sıkılmadan şöyle buyuruyor:

«Devlet Düzeni içindeki en mühim mesele, İktidarlar nasıl gelecek ve nasıl gidecek meselesidir.»

Muhalefetin, olanları belirttiğine göre İktidara Millet aldatılarak gelinecek, aldatılarak gidilecek demektir... Söylenenlerin başka hiç bir yorumu karın doyurmaz. Millet Seçim'le aldatılmasaydı ve aldatılabilir sayılmasaydı, onun oyu ile iktidara gelenler, nasıl olur da Millet düşmanlığı yapmaya cesaret edebilirlerdi?.

Türkiye'deki bütün bunalımların temeli bu noktada toplanır. Ve her şey gibi Bunalım da: o aldatmaca, buldatamaca, kedi kakasını yalatmaca «ihanet»inden kaynak alır. 25 yıldır Türkiye, bir iç savaş geçirirce gerilik, işsizlik, pahalılık yangınları içinde kıvranıyor. O sonsuz krizlere karşı her «Halkın oyu ile» gelen İktidar ne yaptı? Az çok herkes biliyor. En son AP iktidarı neler yapmakta? Basitçe sıraya koyalım.

Halkı «Develi Arslana» Yediriş:

Halk **«Demokrat»** sözcüğüne **«Demirkırat»** demişti. At uğurlu hayvandır. Demirkırat'tan ne buldu? 27 Mayıs onun başını bağladı. Şimdi DP'nin, «Siyasî Partiler Kanunu»nu çiğneyerek, yüzde yüz halefi ve devamı olan AP **«Devalüasyon»** getirdi. Halk onu da kendi sezişiyle **«Develi Arslan»** biçimine soktu. AP iktidarı, kimsenin gözünün yaşına bakmadı. Uluslararası Finans-Kapitalle yerli Millî Finans-Kapital gizlice anlaştılar. İktidar bir gecede her Türkiyeli müslüman yurttaşı: 100 kuruşluk malını yabancı gâvura 33 kuruşa satmak zorunda bıraktı. Aynı Yurttaş, yabancı gâvurun her 33 kuruşluk malını 100 kuruşa satın almaya mahkûm edildi.

«Narh» Zorbalığı Yalancı Pehlivanlıktır:

İktidar Develi Arslanı Milletin içine saldı. Onu insan etiyle beslemek için **«İktisadi tedbirler»** aldı. Tıpkı Seçimlerde oy aşırmak için savrulan yalan başrolü oynadı. Tedbirlerin başında, güya **pahalılığı önlemek** gelecektir. Nasıl?

Tıpkı eski bunak Padişahların Muhzir ağa sopasıyla **«Narh»** (eşya fiyatı) koymak yoluna gidildi. Görünüşte fiyatlar dondurulup durdurulacaktı. Gerçekte: 100 kuruşluk Türk Malını 33 kuruştan fazlasına sattırmamak, 33 kuruşluk yabancı malını 100 kuruşa sattırmak anlamında bir uygulamaydı, bu.

Asıl **«Sermaye Sınıfları»** için böyle sıkılar vız gelirdi. Bütün **Bezirgân** ekonomiler gibi Türkiye düzeni de **Mallar** (Emtia) ekonomisine dayanıyordu. Malların fiyatları, bu işte daha saf ve samimi olan Padişah fermanını hiç dinlememişti. Onları yalnız Arz ve Talep (Sunuş ve Dileyiş) kanunu güderdi.

Bir malın, müslüman mı, yoksa gâvur mu olduğu üzerine pek damgalanamazdı... Hele yabancı gâvur malı pahalandı mı, ona benzesin benzemesin, yerli müslüman malı da ister istemez pahalanırdı. Bu yaman ekonomi kanununu önleyebilecek her hangi bir Hükümet veya Büyük Meclis Kanunu anasından doğmamıştı.

Dalavere Malavere Halk-Mehmet Nöbete:

Fiyat zartzurtunun sonucu nereye vardı? Alınteriyle çalışan İşçi, Köylü, Esnaf, Aydın yığınlarını ateş pahası içine sürüklemeye. Pahalılık, işgücünün satımı ile geçinen yurttaşları ansızın, tepeden inme bir yangın gibi sardı. İşçilerle Hizmetliler **ücretlerini,** Aydınlarla Memurlar **maaşlarını** arttırmadıkça yaşayamayacaklarını çabuk anladılar ve ilân ettiler. Şehir Halkları, elinde olmayarak sokaklara döküldü.

Köylüler, dün 100 kuruş eden mallarını, lâf ta gene 100 kuruşa satıyordu. Ama o malı yabancı gâvura satan aracı Antika ve Modern Sermaye sahipleri 33 kuruştan yukarı satamayacaklarını biliyorlardı. Köylüye ona göre, alım gücü her gün düşürülen kâğıt para ile ödeme yaptılar. Geçinemez, aç duruma düşen köylüler: **«Ya toprak, ya iş»** istemeye giriştiler.

Grevler, Direnişler, Gösteri yürüyüşleri aldı yürüdü.

Vergi Demoklesin Kılıcı :

Bunun üzerine İktidar hangi çareye başvurdu? Bir yanda Pazar fiyatıyla 33 kuruşa düşen köylü ürünlerini ve işçi işgüçlerini göz boyamak için 40 kuruşa alır görünecekti. Ötede, avuçlarına geçen paranın su gibi gittiğini gören Kapıkullarını, sivil asker memurlarını umutlandırmak gerekti. O da, yaslaları tepinerek kıracak Osmanlı beygirlerine çekilen **Yem borusu** çalmaya benzeyen **Personel Kanunu**'nu üfledi durdu.

Bütün bu tertipler **para** isterdi. Para kimden alınacaktı? **Vergi** yükünün en ağırını taşıyan İşçi, Köylü, Esnaf, Memur, Aydın ve benzer çalışanlardan. Sıra sıra **Yeni Vergiler,** Bakanlar Heyeti **Kararnameleri** birbirini kovaladı Vergiler, eski usulle, gene fakir fukara Halktan alınıp **Şirketlere** (Finans-Kapitale) ve **Hacıağalara** (Tefeci-Bezirgânlara) verilecekti. **Devlet Kapitalizmi** denilen sömürü biçimi bu idi.

İyi ama, halkın verecek, kursağındaki lokmasından ve bacağındaki donundan başka nesi kalmıştı? Dibi delik fıçı sırf vergilerle doldurulamaz oldu.

Ortak Pazar'a Yutuluş:

O zaman, Şirketlerle Hacıağalar kestirmeden gittiler. Eski batakçı Osmanlı Derebeğiliğinin yoluna başvurdular: **Ödünç-İstikrâz!..** Batı kapitalizmine el açtılar. Ne var ki, o güne dek aldıkları ve çarçur ettikleri yabancı gâvur sadakaları ile, Türkiye'yi yüz yıl altından kalkamayacağı borçlara boğmuşlardı.

Yabancı Emperyalist Devletler de daha fazla ödünç para verebilmek için Türkiye'yi Yabancı Sermayeye ipotek ettirme zamanının artık gelmiş, geçmek üzere olduğunu sezdirdiler. **İpotek:** bütün gazozcu ve montajcı yatırımlarla çoktan pekiştirilmişti. Şimdi toptan yer altı madeni, petrolü, yerüstü varı yoğu ile tüm Türkiye'yi **Ortak Pazar'**a yutmak gerekti.

Vatanları Satanlar:

Ortak Pazar'a girmenin, hele küçük ve geri bir ülke için yeniden sömürgeleşme olduğu ortadaydı. Bu girişimin millî sınırları hiçe saymak olduğunu, artık **Sol'**lar bir yana, **Sağların** en Sağı olan **«Millî Nizam»** Partisi ele aldı. Genel Başkanı Molla Profesör, Türkiye Büyük Millet Meclisine verdiği **Gensoru** önergesinde şunları açıklıyor:

(Devamı sayfa 14'de)

FİLİS

Olaylarının D

Dr. Hikmet

(Geçen sayıdan devam)

(III)

PARTİSİZ GERİLLA BAŞIBOZUKLUĞU

Genç genç içtenlikli, yiğit ve canını dişine takmış dövüşen insanlara saygımız ve hele sevgimiz ne denli büyük olursa olsun, Diyalektik Maddeci düşüncenin alfabesi olan olaylardan, kopuk düşünmek, olayların objektif (nesnecil) ve konkret (som) gerçekliği gözden kaçırabilir mi?

Örneğin, Filistin Kurtuluşu bir Proletarya Devrimi olsun kim istemez? Ama hani Filistin' in Proletaryası «Demokratik Cephe»de? Bütün Filistin ve Ürdün Proletaryası ve Yarı-Proletaryası, ve Küçük Üretmenleri ve Aydınları Havatıma'nın yolunda da olsalar: Hani Siyasî İktidar Savaşı yapacak yığın hareketinin Öncü Kurmay örgütü Proletarya Partisi? Böyle bir Partinin cebinde olması yeter mi? E, Partisiz Sosyal Devrim nasıl olur?

Sudan'da, Libya'da görüldü: Ordu bir vurucu güç olarak iktidarı karşı-devrimin elinden aldı. Ürdün'ün Ordusu kimin elinde? İngiliz Entelicens Paşasının seçip yetiştirdiği subaylar elinde. Ürdün Çarı Hüseyin Kralcıksa, o Ordunun elinde oyuncak. Ve Çar-Kralcık Hüseyin her zamankinden daha çok Filistin Kurtuluş Savaşının bir numaralı kahramanları sırasında ve ayakta. Evet, Ürdün'de Kerenski değil, henüz Çar-Kral devrilmemiş...

Çevrenin en yaman silâhlı kuvveti alangle Ürdün Ordusu da, o Kral-Çar Hüseyin'in bir işaretine bakıyor, Gerillaları «temizlemek» için.

Devrimcilik, Palavracılık mıdır? Gerçekçilik midir?

Ama, «Devrim için Devrim»cilerin okudukları kitap öyle yazmıyor. Havatma'ların, Habaş'ların gözünde Çar Hüseyin, sırf Çar olduğu için 1917 yılı «Devrilmiş»tir. «Devrilmiş» bir Çar'ın Ürdün Ordusu da kim oluyor?... 3 grup Gerillacılar elde silâh bütün köşebaşlarını kesmişler. Bütün Arap dünyası Gerillacıların bir iki yıllık heyecan dolu eylemlerine sempati dolu. Kral kim, Ordusu ne?

Bunu hiçbir gerillacı saklamıyor: «Müslüman dini âşikâre!» Gerillâlarla Ürdün Ordusu arasında silâhlı çatışma Eylülün 17'sinde patlıyacaktır. Bundan 4 gün önce 13 Eylül günündeyiz. Doktor Habaş'ın «Halk Cephesi»nin yöneticisi Abu Şehab, hem de bir Fransız gazetecisine şöyle diyor:

«Rejim (Krallık Ürdün Düzeni) bilfarz bertaraf edilmiştir (virtuellement Lixuidè). Kral Hüseyin'in Ordusu, Saraya karşı yürümek için bizim bir işaretimizi bekliyor. Kendi yanından Halk ayaklanacaktır. Gerçi, komando örgütlerinin birliksiz oldukları, ve demek bir yedek düzen önerecek ölçüde bulunmadıkları doğrudur! Ama, ne önemi var? Şimdiki anarşi yeni bir biçim, bu yol devrimci biçim alacaktır...»

Yâser Arafat'ın Feth örgütünde İstihbarat Sorumlusu Abu Hatem, aynı Fransız gazetecisine, çatışmadan 2 gün önce şu müjdeyi veriyor:

«Ordu hiçbir zaman Halkın üzerine ateş etmeyi kabul etmiyecektir. Ve halk ise, direnişin ezilmesine girişilmesini hiçbir zaman kabul etmiyecektir. Bizde susucu çoğunluk yoktur.»

Aynı gün, 15 Eylül günü, «Demokratik Cephe»nin keskin Lideri, bu sefer bütün gazeteciler (CİA'dan Kralcı'ya dek herkes) önünde açık açık şöyle konuşuyor:

«Sarayın, Ordunun, İstihbarat servislerinin ve İdarenin temizlenmesi» gerek. «Bundan böyle Kral egemen olur, ama idare ve hükûmet edemez.»

«Çarşı Çoğunluğu» - Şoför Milleti

Çatışmadan birkaç gün önce Gerilla Liderleri bu havayı estiriyorlardı. «Susucu çoğunluk» olmıyan Ürdün ve Filistin Halkları «Çarşı» kadar velveleli kalabalık. Filistin, 7 bin yıllık Bezirgân, Mısır-Irak yollarının dörtyol ağzı kavşaklarındandır. Kudüs o Bezirgânlığın Kâbesi'dir. Hiç Arap Çarşısında, Arap bezirgânın yırtınışını gördünüz mü? 7 bin yılın tiryakiliği ve tükenmez enerjidir o. Bir dokun, bin âh işit..

20.nci yüzyılın Finans-Kapitali geri ülkelerin aç ve işsiz Çarşısına: getirdi, ansızın ve tepeden inme bir otomobil esnaflığı boşalttı. Yalnız Türkiye'de 100 binleri aşan şoför sayısı düşünülsün. Detroit'teki Amerikan Finans-Kapitali, dünyanın yedi iklim dört bucağında «şoför milleti»ni ileri karakol gibi kullanır.

Şoför, bir lokma ekmek için 24 saat gerginlikten çatlıyan sinirleriyle, ekzos gürültülerini çatlatarak, motor çabukluğu ile bir uçtan öbür uca sallanmakta, değme esnafı ve köylüyü yaya bırakır. Altındaki arabayı kendi «özel mülkü» sayar. Özel mülkü değilse bile, bir gün olabileceği umudu dağ gibi içinde yatar. Gerçekte Ford yahut Volkswagen araba: tâ Amerika ve Almanya şirketince ayarlanmıştır.

Şoför «arabasının» borç taksitlerini ödediği gün, araba da «amortismanını» sona erdirmiştir. «Rantabl» dedikleri, kârı masrafından üstün olmaktan çıkmıştır bile. Şoför artık hayatını kaptırdığı, o Finans-Kapital tuzağı arabasıyla tıknefes ola ola can çekişir durur. Tâ ki, bütün dengeleri bozulup, kabuklu böcekler gibi birbiriyle, yahut bir direkle, taşla çarpışıp yamyassı kesilinceye dek...

Şoför «kaza»dan (yâni Finans-Kapitalin belirlendirdiği alınyazısından) canını kurtardıysa, haydi, gene, bile bile lâdes yeni borçları, yeni arabayı boynuna bir boyunduruk gibi takar. Er meydanı, asfalt ya çamur, çakıl yollar helâl olsun «Yeşee Şefer Agabiy!»e. Dünyadaki beş on Otomobil ve Petrol Şirketinin gönüllü kölesi şofördür. «Arabası» şoförün değil, Şoför arabasının malı, yedek parçasıdır.

Finans-Kapitalin en insafsızca ve en doğrudan doğruya sömürüp soyduğu proleter şoför, Modern Toplumun en ciğerinden Finans-Kapital oltasına yakalanmış, beyni spor-totoyla yıkanmış, en makineleşmiş bönyargılı küçükburjuva'sıdır. Kafası için Ortaçağın bütün Softalık molozları arınmadan, üzerine Kapitalizmin bütün tekelci otomatlığı abanıp çöreklenmiş.

Şoför Ahmet: İyi Gün Kahramanı

Filistin Kurtuluş Savaşı'nın belli başlı «Proletaryası» o «Şoför Ahmet»tir. Şoför Ahmeti yerinde gören Batılı gazeteci şöyle tasvir ediyor:

«Ahmet... Eylül Sivil Savaşından önce Filistinli ve Direnççi (Mukavemet hareketinden: Gerillacı) olmakla övünüyordu. Silâhı olan «Klaşinkof»tan bir an bile ayrı duramıyordu.» Klaşinkof'u, insanın gözüne gözüne batırınca taksinin ön koltuğuna yerleştiriyordu. Ve bütün sınırları aşıp geçivermesi için El Fetih kartını çıkarıp sergileyivermesi yetiyordu. «Ben bir Fedaiyim!» diye kükrüyordu. Şoför Ahmet, hüviyetini denetleme cüretini gösteren bir Ürdün Ordusu askerini tehdit ediyordu.» (Le Monde, 9.12.1970).

Düşünelim, savaş durumuna girmiş bir ülkeyi. Orada yetmiş yedi buçuk Emperyalist ve İsrâil casusu mekik dokur. Şoför Ahmad'in namusuna dokunur kontrol edilmek. Askerlik sırrı mı? Düşmanın görmemesi, bilmemesi gereken yerler mi? Ne münasebet. Verin taksi parasına ek «bahşiş»i, şoför Ahmet sizi dilediğiniz yere çekip emniyetle götürüp getirsin. Her biri bir Uluslararası casus örgütünün gizli açık avansları ile haber toplayan gazetecilerden sayın yazar Eric Rouleau, Şoför Ahmed'in marifetlerini anlata anlata bitiremiyor:

«Ahmat sayesinde, prensip olarak gazetecilere yasak edilmiş bölgelerde oradan oraya gezmemiz için en ufak bir izin kâğıdı tedarik etme ihtiyacını duymuyorduk, Ahmed'in gözünde, bütün Hâşimî Krallığı ülkesi, «kurtarılmış topraklar» idi. (Kral ve Ordusundan kurtarılmış!) ve her yer Filistin ihtilâlinin üssü idi.»

«Çocuktan al haberi» derler. Şoför Ahmet' ten al Filistin Kurtuluş Savaşının durumunu. Yer yüzünün en müthiş silâhlarıyla donanmış Emperyalist Devletler, Filistin'de dünyanın her işini binbir türlü gizli ajanlarına işletip, izlerini yitirirlerken, Şoför Ahmet'in gerillacıları, böylesine açık iskambil kartı oynuyorlardı. Emperyalizm bu yarayı tepe tepe işletmez olur muydu?

Şatafatlı Küçükburjuva Terrörizmi

Şoför Ahmet, proleter açıklığını bilmeyen bir zavallı küçükburjuva şımarığı değildi. Bütün Fedaî'lerin ufak bir eşantiyonu idi. Görenler anlatıyorlar:

«Bir kaç hafta önce Fedaî'ler kiminin gururunu, kiminin dehşetini artırıyordu. Fedâiler, bir bakarsın, kendilerince şüpheli görülen bir basın fotoğrafçısını yakapaça etmişler. Bir bakarsın, bir iş ihtilâfında ücretliler yararına hakem olmuşlar. Güçleri kudretleri heybetliydi: zırhlı arabaları vardı mitralyözlü otomobilleri, cipleri, kamyonları, hattâ pırıl pırıl lüks Mercedes'leri vardı. Ve Fedaî taşıtları, genellikle, dışlerine dek silâhlı milislerle dolup taşıyordu. Bu taşıtlar sirenlerinin kulak tozunu patlatan boru sesleri ve süsleriyle, şehri baştanbaşa çiğneyip geçiyorlardı. Sık sık düzen kuvvetleri ile karşılıklı ateş atışmaları yapıyorlardı. Çarşıların tâcirleri, ya ürkerek, ya ihtiyat olsun diye, hemen dükkânlarının demir perdelerini çekiyorlardı. O zaman ahali, ertesi sabaha dek evlerine çekilip yeraltına giriyorlardı.»(A.Y.)

...STİN
...şündürdükleri

...IVILCIMLI

Bu şatafata can mı dayanırdı? Tevekkeli değil, bizim çocuklar bile, —kim bilir kimlerle,— hantal Amerikan postalları ve cırcırlı sakolar giyip Fedâi olmaya gitmemişler... Cephede, İsrail cephesinde gizliliğin ve alçak gönüllülüğün son kertesi olmak gereken «fedailik»: delilere her gün düğün bayram, geri şehirlerde alabanda sancak, tadına doyum olmaz gösterişli gecit resmi imiş!

Küçükburjuva Paniği

Tabiî o sade suya kolay çalımlar İsrail'i korkutmaktan, Emperyalizmi ürkütmekten çok, kendi fakir fukara halkını huzursuz, işsiz bırakmaya, küçük-burjuva yığınını karşı-devrimden yana geçmeye itecekti. Finans-Kapitalin de, bütün istediği ve şüphesiz el altından her türlü yardımı yaparak hazırladığı, kışkırttığı şey de bu idi.

Ciddî devrimcilik, Acem'in tavuk için söylediği gibi: «Yek beyza, hezâr fahr-ü dâvâ: Bir yumurta yumurtlamış, bin övünç ve iddialı» gıtgıdaklamak mıdır? Köylümüz «ısıracak köpek dişini göstermez»der. Fedailer, elbet bir insan yücelişine semboldürler. Ama, düşman çizgileri ötesinde etken olmak için yapacakları işi ve yakacakları kurşunu, benzini, kendi ülkeleri içinde harcayıp tüketirlerse, dost mu kazanırlardı? «Halk Cephesi», «Demokratik Cephe» mi kurarlardı? Yoksa Kutupları mı «Feth» ederlerdi?

Ürdün Ordusu : İngiliz Tüfekçisi

Gelelim, her türlü toyluktan yahut provokatörlükten fırlama şaklabanlıklar ötesi, kesin Devrim Savaşına, Kurtuluş Döğüşüne, asıl silâhlı davranışa. Burada hiç bir şey soğukkanlı, hesaplı, öngörülü, bilinçli, bilimli güçler dengesinin yerini tutamaz. Hiç bir modern devrim, modern ordunun azınlık da olsun sempatisini, çoğunluğun tarafsızlığını kazanmaksızın başarıya ulaşamaz.

Ürdün Ordusu : İşaret ettik, İngiliz Casusu Gleb Paşa'nın yaratığıdır. Ancak, öyledir diye, diyalektiğin çelişkiler bir arada prensibi unutulacak mı? Ürdün Ordusu, ebediyen Gleb Paşa'nın bütün köşe başlarına yığdığı İngiliz-Amerikan ajanlarına mı bağışlanacaktı?

«Kıbrıs Dâvası» gibi «Filistin Dâvası» da Uluslararası Finans-Kapital politikasınca öylesine alevlendirilip yayılmıştı ki, Emperyalizmin kendisi için bile artık «Baba bir hırsız tuttum»a dönmüştü. Emperyalizm Filistin meselesini, —daha niceleri gibi,— kendi icat ettiği halde, ne koyverebiliyordu, ne alıp getirebiliyordu.

Hele Arap Dünyası, bizim piyangocu, totocu, «oydaVarları»mızın Kıbrıs olayları önündeki heyecanlarına taş çıkartacak bir kaynayış kertesine çıkmıştı. O harıl harıl kaynatılan kazan için de Hâşimî Hüseyin Kralcık bile, «küllü ayıbı ile», Kurtuluş Pehlivanının Pertavlarını atmadıkça Tahtında oturamıyordu... Glob Paşa'nın Hüseyin'e aktardığı Ürdün Ordusu, Hüseyin'den az mı Arap'tı?

Filistin Ordusu: Eşekarısı Yuvası

Tam tersine, bizim zaman zaman «direnişe geçen» zavallı bir kaç yüz liralık «Toplum Polisimiz»den daha çetrefil bir aylıklı askerdi. Hz. Muhammed'in bıraktığı çölde, o zamankinden daha çaresiz kalmış «Bedevî» Arap çocukları idiler.. «Bedevî» : Göçebe Barbar demekti. Her hangi nedenle, onu anlayacak yerde, üzerine üzerine varırsan, o da sana Elham okumazdı. Bedevî'nin gözüne Glob Paşa çöp kaçırtmış olabilirdi. Sen o çöpü çıkarmak yolunu bulmalısın.

Fedaî'ler ellerinde silâh, altlarında zırhlı araba, süslü Mersedes bulunca, büsbütün dünya «Feth» edicileri kesildiler. Ne oldum deliliği ile, eşek arısının yuvasına değnek sokarca, Ürdün'ün Bedevîler Ordusunu kızdırmak ve kışkırtmak için CİA ajanlarının istediklerinden âlâ provokasyonlara kapı açtılar.

İngiliz Casusu Glob Paşa vazifesini yaptı. Hani senin kafan? Sen Fedaîliği, yalnız kaba kuvvet gösterişli beyinsiz işgüzarlık mıdır sandın? Gidip Ürdün'ü gören yabancılar bile anormalliğin farkındalar. Şöyle yazıyorlar :

«Her ne denli o kuvvet gösterileri iş çevrelerini oduğu kadar, marasmın (illet olmuş geçim sıkıntısının) kurbanı küçümen halkı da rahatsızlandırıyorduysa da, öncelikle yetkilerinden yoksun bırakılmak ve şerefi söz konusu olan Kral Hüseyin Ordusunu da en yüksek kertelerde içerletiyordu... Genç bir subay o münasebetle bize şöyle dedi :

«— Fedâiler, yararlandıkları sempati sermayesini çarçur ettiler. Zaptedilmiş düşman toprakları içindeymiş gibi davranıyorlardı. Ben, kendim, kaç kez yol ortasında durduruldum.. Üzerim arandı. Sorguya çekildim. Bunu yapanlar Filistinli milislerdi! Bunlar, bizim arabalarımıza «el koymaktan» sıkılmıyorlar, hattâ bize sövüp saymaktan üzülmüyorlardı. Onlara göre biz Gericiliğin gardiyanı idik!»

«Şimdi kralın kişicil mümessili olan General Ali Abu Navvar'ın bize temin ettiğine göre, şehire gitmekten iyice vazgeçmişti. Çünkü giderse, «her hangi bir küçük düşürülme» durumunda kalıp, tabancasını kılıfından çıkarmak zorunda bırakılacağından sakınıyordu.» (A.Y.)

Kontrolsuz Provokasyonlar ve Atmasyonlar

Böylece Filistin Kurtuluş Hareketi: kıldan ince kılıçtan keskin Sırat Köprüsü üzerine getirilmişti. Zaten emperyalizm de, İsrail de, alttan alta Hüseyin Kralcık da bunu istiyor, hazırlıyor, bekliyordu.

«Orduyu kışkırtanlar, Fedai kılığına girmiş Emperyalist ajanlardır» denecek. Asıl mesele de o değil mi? Senin başın kuyruğundan habersiz ise, özrün kabahatinden büyük demektir. Hani ya, Emperyalist gazetelere geçecek kertede Ürdün'ün «Emniyet hizmeti komando çekirdekleriyle» tutulmuştu? Hani ya, Filistin'den göçenler, çok geri olan Ürdün halkından daha okur yazar bulundukları için, «Ürdün İdare mekanizmasının» önemli yerlerinde görevliydiler? Hani ya Kralın Kanunlarını işlemez kılmak için Komandolara özge : «Özerk (otonom) İstihbarat Servisleri» kurmuştunuz?

Burnunuzun dibinde yapılan provokasyonları kontrol edemeyecekseniz, Yakındoğu'nun en seçme, eğitimli ve yaman silâhlı Ürdün Ordusu içinde size düşman gelişmeleri vaktinde görmek ve önlemek şöyle dursun, tersine görerek aldanacaksınız, bütün o köşebaşlarını tutmanın anlamı nedir?

Gerillacı liderler, genç fedailer, İsrail ve Amerikan kurşunları altında şehit düşerken, siz bir çeşit Parlâmento yerine «Millî Şûrâ» topluyorsunuz. Silâhlı Milislerin namlularıyla çevrilerek, Krala «Hain» demekle kinayeli konuşuyorsunuz. Hâşimî Krallığını: «Tümcil Halk Devriminin kalesi» yapmaya karar veriyorsunuz. «Filistin Üniversitelileri Genel Birliği» tarafından örgütlenen bir toplantıda, «Devrim tüfeklerinin gölgesi altında» Ürdün'ü «Nazi Almanyasına» benzetiyorsunuz. (Y. Arafat). Krallığı «Halk cellâdı» CİA'nın «sonturlu ajanı» ilân ediyorsunuz. Amman'ı «Filistin Devriminin Hanoy'u» yapacak Arap «Ho Şi Minh»ini özlüyorsunuz. (N. Havatma).

(IV)

GERİLLACI, ÜTOPYA VE PANİK

Öyleyse, Gerillalar **iktidarı** mı ele geçirecek? 2 kez hayır! Olmaz, olamaz.

1 — POLİTİKACA olmaz: **«Filistin Direnç Merkez Komitesi,** bu fikri (Komandoların iktidara gelmesi düşüncesini) **oybirliğiyle reddetti. Komando örgütleri öylesine bölünmüş idiler ki öyle bir hipotez halinde Ürdün anarşi içinde sönüp gitme tehlikesine düşerdi.»**

2 — EKONOMİCE olmaz : **«Yabancı devletler himayesinden yoksun kalan Ürdün, ayrıca, General Dayan ordularının insafına kalmış olurdu.** (a.y.)

İktidarı almak olmazsa :

«Kralı yatıştırmak için hiç bir şey yapılmadığı halde, bir hafta gecikmeyle uçak kaçırmayı mahkûm etmek neye yarardı? Fedailer şehirleri işgâl etmekte, Ürdün silâhlı kuvvetlerine karşı ikide bir kabaca böbürlenmekte, devlet otoritesine karşı türlü türlü meydan okumakta devam ediyorlardı. (a.y.)

Hem iktidarı almayacaklar, hem isyan edecekler : İsyanla oyun oynanır mı? Bir El Fetih'-linin Batılı yazara dediği gibi : «Eğer düzeni devirmek aracımız, imkânımız ve isteğimiz bulunsaydı, bütün o yapılanlar tamamiyle meşru olurdu.»

Buna kimi şaşkın ördekler «Mao'culuk» diyorlar. Mao: Japon saldırısı önünde, örgütlenmiş Kızıl Orduyu Çan Kay Şek'in kumandası altına verdi. Filistin Komandoları, İsrail ve Amerikan 6. Düşman filosu önünde, birbirlerini bile tanımıyorlar. Hiçbir Otorite, yetki ve hiç bir Merkez tanımayan başıboş başıbozukluktur yaptıkları.

«Oysa, siyasî bir yönetim yokluğu yüzünden, aradaki rekabet artıranın üstünde kalsın durumunu yarattığından, ılımlı liderler çarçabuk aşılıp taşıldı. Onların yerine geçenlere kimileri «serüvenci» (avantürye), hattâ «Emperyalizm ajanı» demekte tereddüt etmez oldu.» (a.y.)

Onun için, bir yandan Krala yaranacak anlaşma öneriyorlar, ötede: Bir «Millî iktidar»ı gözdeleştirmek için 19 Eylül günü sınırlı bir Genel Grev hazırlıyordı. Anarşizmin sakrosent «Genel Grev»i bir daha «İsyan»la karıştırılıyordu.

Bu durumda Gerillalar neye güveniyorlardı?

(Devamı arka sayfada)

BİRİNCİ ÜTOPİ : ORDU VURAMAZ

Devrimcinin geri ülkede iki ciddi dayanağı olabilir:

1 — «Yığınların ayaklanması»,

2 — «Ordunun çatlaması»..

Yığınların halini kabataslak bir ortalamayla Şoför Ahmet temsil eder. Ordunun halini ise Nasır'ın Genel Kurmay Başkanı Muhammet Sadık Ürdün'e havadan indiği 17 Eylül akşamına dek giyotin gibi işlemiş tedip seferi açıklar. Gerillacılığın bütün hüneri Başsız Develik, Beyinsiz İşgüzarlık oldukça, sonuç önceden de kestirilebilirdi.

Gerillacılar hep o karlı dağa dayandılar. Fedai başlarından çoğu İktidara gelmeyi dilemez ve olanaksız görürken kendisini «her türlü icazetten hür ve serbest Marksist-Leninist» ilân eden Havatma ne yapar?

Bir ân «Lenin» olduğunu sanır. Bolşeviklerin bir ân atıp hemen geri aldıkları: «Bütün iktidar Sovyetlere!» parlolaları kitapta yazar ya.. Havatma da kendisini 1917 Eylülünde görüp: «Bütün iktidar direnci» parolasını atmıştı. Kral Ordusunun Subay ve askerlerine: «Proletaryanın ve Devrimin saflarına katılma» çağrıları yapılıyordu.

60.000 kişilik Ürdün Ordusu, Glob Paşanın bıraktığı gibi bile durmuyordu. Her gün biraz daha Fedaîler aleyhine «bedava provakasyonlar»la kışkırtılmıştı. Ordu: «Şu Filistinli ve İsrail köpekleri» diye içerliyordu.

«Ak Ev (Nasır'a yeşil ışık yakan Amerika U.S.) Hüseyin'in tahtında alakonulmasını Rogers Plânını uygulamak ve bölgede Sovyetler'in, hele Çin'in emellerine ket vurmak için gerekli sayıyordu. Onun için İç Savaştan önceki haftalar boyunca Ürdün Ordusu Debboylarına önemli Amerikan silâhları ve mühimmatı akın akın yağdı.» (a.y.)

Bunu Fedai'lerin bilmemesi olamazdı. Bu durumda onlar neye güvendiler? Ürdün Ordusunda çok sayıda Filistinli askerlerin olsun kendilerine katılacaklarına. Demek Fedai Başlar o Ordu denilen zırhlı kapalı kutunun ne olduğunu bilmiyorlardı. İktidar o noktayı hesaplamıştı. Filistinlileri hep yaya asker ve kilit noktalardan uzak tutmuştu. Ordu halkın bir parçasıydı, ama «içine en az işlenir, en çok yasaklanır» parçasıydı. Ve Kral, Fedai'lere karşı piyadeden çok topçuyu ve öteki birlikleri kullanıverdi.

İKİNCİ ÜTOPİ : KRAL KIYAMAZ

Fedai'lerin ikinci güvendikleri karlı dağ: «Kral, kendi şehirlerini topa tutamaz» umutları oldu. Demek Fedai'ler İç Savaş'ta egemen sınıfların ne olduğunu da bilmiyorlardı. O «Her icazetten hür Marksist-Leninist»ler: İngiliz Burjuvazisinin İrlanda'da Şartist Harekette, Fransız Burjuvazisinin 1830-1848-1871 ayaklanmalarında yaptıkları katliamları nasıl unutabilirlerdi? Mac Mahon'lar, Cavaignac'lar boşuna mı akrabalık etmişler, kendi halklarının eti ile beslenmişlerdi. Fransız sömürücüleri, kendi gözbebekleri «dünya kraliçesi» saydıkları biricik Paris'lerini 1871 de ve II. Emperyalist Evren Savaşında, İşçiler iktidara gelmesin diye, can düşmanları Alman Militarizmine ve Nazi Ordularına elleriyle teslim etmemişler, topa tutturmamışlar mıydı?

Netekim Hüseyin Kralcık en büyük katliamını en büyük Ürdün şehirlerini topa tutarak yaptı. Ürdün'ün kuzeyinde Fedai'leri kuşatmak ve tek tük ateş etmekle yetindi. Ancak 650 ölü, 1500 yaralı üretti. Amman ve Zerka gibi en büyük kentlerinde kan gövdeyi götürdü. Yalnız Zerka şehrinde 3000 ölü ve 15000 yaralıyı Kızıl Haçlılar saydılar.

Bir Filistinli şöyle der:

«Bu şerefli bir muharebe değil, masumların pisi pisine katliamı idi.»

Gösterilmiş yırtıcılıktan ve kan içicilikten 50 bin Filistinli Suriye ve Lübnan'a göç etmek zorunda kaldı. Bir Amman kahvesinde, çevresindeki işsizleri şahit tutan bir Filistinli işçi şöyle haykırıyor:

«Hüseyin'in bize yaptığını Yahudiler bile hiç bir zaman yapmadılar. Şimdi gözümde tüten rüyam Ürdün berisindeki aileme gidip katılmaktır. Yeter ki, İSRAİL yetkilileri dileğime yol ve izin versinler.»

ÜÇÜNCÜ ÜTOPİ : NASIR HERŞEY

Ne Ürdün Ordusunun tarafsızlığı, ne Hüseyin Kralcığın şerefli Peygamber döllüğü tutmayınca, Fedai'ler Nasır'a sırtlarını dayadılar. O ise, «karlı dağların» en az güneşe dayanıklısı idi. O çapraşık çelişkileri içinde kalp sektesinden ölmeyip de ne yapabilirdi?

Hüseyin, Amerikan bakanı Rogers'in İsrail-Arap Plânını kabul edince, yanına «Millî Cephe» lideri Süleyman Nablûsî'yi alarak Kahire'ye gitti. Kral ile «Rais» (Nasır) şu kendi icat ettikleri ve kendilerinin de beğenmedikleri kanlı Filistin kar helvasını halka nasıl yutturacaklarını bilmiyorlardı.

Nablûsî eski Ürdün Başbakanı, üstelik de «Rais»in ateşli hayranı idi. Nasır O'na şöyle dedi:

«— Süleyman Paşa, hem Rogers plânını uygulamaya koyabilecek, hem Fedai'lere tam emniyette bulunduklarını sağlayabilecek tek adam sizsiniz. Sizin Millî birliği savunmada oynayabilecek olumlu bir rolünüz var.»

Nablûsî, Fedai'lerden aşağı kalır mı? Rais'e şu karşılığı verdiğini söylüyor:

«Başkan Nasır'a dedim ki, öyle bir rolü oynayamam. Çünkü Nasır'dan yanlı olmamla birlikte, Filistin Direncinin Rogers plânını reddedişinde kendimi Direnç'le (Fedai direnişi ile) dayanışma içinde hissediyorum.»

Bu pazarlığı ve haberi alan Hüseyin Kralcık, bir yıl önce başka olayla da beyninden vurulmuşa dönmüştü. Bakın C.İ.A. ve yerli ortakları nasıl değerlendiriyorlar. Kral ile Rais 1 Eylül 1969 günü başbaşadırlar. Ansızın ortalarına bir havadis düşürülür. Libya'da Sünusî Krallığının devrildiği haber veriliyor. Haşimî Kralcığı Hüseyin'in önünde bulunduğunu unutan hem ikircikli, hem fermanlı patavatsız Rais: Arap Dünyasında yeni bir Cumhuriyet doğuşunu en taşkın sevinç ve coşkunlukla kutlayıveriyor.

Hüseyin Kralcık, Fedai'lere karşı katliam emrini vermeden bir kaç gün önce, dostlarından birine saklıca şu itirafta bulunuyor:

«O sahne ölsem gözüm önünden gitmeyecek kertede belleğime çelik kalemle kazıldı.»

Kendisi öleceğine, Devrimcileri, onları yakalayamazsa Filistinli kadın ve çocukları öldürür.

BEDEVİ'NİN AZGINLIĞI

Ürdün Ordusu öyle. Hüseyin Kralcık böyle. Keskin Rais Nâsır dersen, CİA'dan icazetli bir ne şiş yansın, ne kebapcık. Bu gidişe önüne gelen köşebaşında bir gerillacı soğanbaşı kesilirse, Hareket ne yapabilir? Ürdün-Filistin Halkı ne diyebilir?

Ürdün Ordusundaki Bedevî: Haşimî Kralcığına Glop Paşa eliyle şartlanmıştır. Vur dediler mi, vurur. Dost mu, düşman mı, bakmaz. Nerede çatırtı kopsa, orada Filistinli'yi Ürdün'lüden ayırmaz. Ateş eder. Çapul eder. Bedevî, Muhammed zamanının Gazve'sindedir.

Gerillacılar da, Marks'ı, Lenin'i lâfta bırakıp doğru Mao'dan bir slogan öğrenmişlerdir. Devrimci, Halk içinde «su içinde bir balık gibi» olmalıdır, demiş Mao. Gerillacılar şehir varoşlarında, hattâ göçmen kamplarında fakir fukara arasına sığınmışlardır. Güzel. Ama Ürdün suyu, o Çin suyu mudur? Ürdün'deki balıkçılar hemen Mao olabilmişler midir?

Hüseyin Kralcık, «bir iki saat içinde Fedai'lerin işini bitiriverceğini» sanmıştır. Direnç çetin olmuştur. Kafası kızan, ne yaptığını zaten bilmeyen Bedevî aylıklı asker, gözü karardı mı: artık Hüseyin'i de dinlemez, Allah'tan da korkmaz, Peygamber'den de utanmaz. Saldırdığının yalnız canını, malını almakla kalmaz, yere yatırdığının ırzına da geçer. Hele Amman ve Zerka avratlarını görünce... Kurbanlardan bir tanesi İngiliz Elçisinin kızıdır.

Böylesine din, iman, bin mintan saldırı önünde Halk ne yapsın? Silâhsızdır. Bilinçsizdir. Hazırlıksızdır. Tek örgüt Fedai'lerde. Onlar da Biricik Programsızdır. Plânsızdır?. Tüzüksüzdür. Son duruşmada fukara içine kaçıp, Anarşist palavrası «Genel Grev» yağmur duasına çıkmışlardır. Slogan tekerlemek başka, Siyasî Örgütlü Devrimcilik başka şeydir.

HALKIN EZGİNLİĞİ

Yapamayacağı işi, yaparmış gibi davranan Fedai'ler, istedikleri denli Fedai, Kahraman olsunlar, Başıbozukluğu sürdürünce, halkta panik başlar. O halk ki, büyük çoğunluğu «Bâbil çağından kalmış» yenik, bitik Küçükburjuvazidir. Bir türlü kesin karara varamayan Çifte İktidar (Diyarşi) ortalıkta iş ve emniyet bırakmamıştır.

«Rais» Nâsır'da Amerika U.S.'in Rogers Plânını görür görmez hoşafın yağı kesilir «Fedailerin yanındayım!» diyen Baasçı Irak birlikleri, Ürdün toprağında kılını kıpırdatamaz. Suriye'de, Fedai'leri tutan Baasçılar alaşağı edilir. Lübnan'da «milliyeti şüpheli» bir adam Cumhurbaşkanlığına getirilir. Amman'da domuzuna Kralcı âlet Vasfi El Tall hükümetin başına geçer.

Halkın yapacağı: Libya ve Kuveyt'çe yapılan para yardımı ile geçimini sağlamak ve Sudan Başbakanının «Bu bir jenosittir» (insan türünü öldürmedir) ithamıyla teselli bulmak olur. Ondan ötesi: Küçükburjuva yığını ve Küçükburjuva devrimcisi için, hotzot sökmeyince, «Külâhını kurtaran kaptan»dır.

Bu eğilimi en iyi açıklayan tip: «yarı yoldan ziyade» burjuvaya yakın, «yarı yoldan ziyade» proletaryaya uzak olan Fedai şoför Ahmet'tir. Onu en son görenler şöyle anlatıyorlar:

«Sivil savaştan sonra, Ahmet, artık aynı adam değildi. Bizi Ürdün Kuzeyine götürmek üzere Amman'ı bırakmadan önce, şehrin kütüphanelerine bir tur yapmıştı. Şimdi, askercil yetkililerden ve İstihbarat Bakanlığından edinmiş bulunduğu serbest geçme belgesine rağmen, umudunun son damlasına dek çabalayarak Kral Hüseyin'in bir resmini araştırıyordu. O resmî arabasının ön camına yapıştıracaktı. Büyük yol kavşaklarında Fedai'lerin yerini almış olan Ordu Barajlarında (engelli geçit yerlerinde) hiç nezaket ve hoş yüzlülüğünü yitirmeksizin, her soruya karşılıklar vermeye can atıyordu. Haklı olarak, Ürdün öteli konuştukların*da Filistin asıllı olduğunun bir ürküntü* yaratmasından korkarak, Amman asıllı olduğunu iddia ediyordu. Eski halini bilen bizlerden de sıkılınca, kendisini haklı çıkarma bâbında, tam altı çocuk babası olduğunu ve «ne de olsa yaşamak gerektiğini bize hatırlatıyordu.» (a.y.)

Her Fedai şehidinin yeri, devrimcilerin gönlünde ölümsüzleşir. Ama, bir ülkede Orijinal sınıf ilişkilerini dupduru seçmeden, gerçek güçler dengesine sırf duygucul gösteriş kabadayılıkları ile şaşı bakmanın bilançosu her zaman acıklı olur.

(Sosyalist Gazetesi Sayı : 12 - 16 (5.1.1971 - 16.2.1971).

«Kurtuluş Sosyalist Dergi» Nasıl Kurtulur? (III)

KURTULUŞ VE TERÖRİZM MESELESİ

Geçen bölümde Kurtuluş'un nasıl Ekonomist bir tezi Leninizm adına sunduğunu, nasıl hem Ekonomist hem de Lenin rolüne büründüğünü gördük. Şimdi de Kurtuluş'un «Yakın Geçmişle» Leninist bir tarzda hesaplaşmamasının, daha doğrusu hesaplaşamamasının (malûm: geçmişin prestiji var) onu nasıl Sosyalist-Devrimci (Sosyalist Revolüsyoner) çizgiye düşürdüğünü gözler önüne sereceğiz.

Rusya'da Marksizm öncesi Narodnizm denen bir akım hakimdir. Narodnik hareketin özü şudur: «...Narodnikler, işçi sınıfının öncü rolünü anlamıyorlardı. Rus Narodnikleri, yanlış bir düşünceyle, işçi sınıfını değil, köylüyü başlıca devrimci güç sayıyorlar, Çar ve toprak ağalarının egemenliğini sırf köylü ayaklanmaları yoluyla devirmenin mümkün olacağı fikrini taşıyorlardı.» (Bolşevik Partisi Tarihi, s. 27).

«Narodnikler ilkin, köylüleri Çarlık iktidarına karşı savaşa kaldırmaya giriştiler. Bu amaçla köylü kılığına giren devrimci aydın gençler köylere, o zaman söylendiği gibi «halka doğru» gittiler. Böylece **Narod**, yani halk kelimesinden «Narodnik» terimi doğdu. Ama köylü onların arkasından gitmedi. Çünkü, onlar, köylüleri de gereği gibi bilmiyorlar, anlamıyorlardı. Bu genç devrimci aydınların çoğunluğu polis tarafından tutuklandı. Narodnikler bu kez de, zorba çarlık yönetimine karşı savaşı, halkın katılması olmaksızın, sırf kendi kuvvetleriyle (Kurtuluş'un «Proletaryanın kendi gücüne dayanma eğilimi» sözünün gerçek anlamı hatırlansın. D. Derleniş) yürütmeye karar verdiler ki, bu daha da ciddi hatalar doğurdu.» (A.g.e., s. 28).

«Bireyci terör politikası, Narodniklerin, etkin «kahramanlar»la bu kahramanlardan yiğitlik bekleyen pasif «kalabalık» hakkındaki yanlış teorilerinin sonucuydu.» (A.g.e., s. 28). Kurtuluş'un da eleştirdiği, THKP-C hareketinin M. Çayan'ca konan teorisine özce ne kadar da paralel: «Ayrıca merkezi devlet otoritesinin baskısı altında ezilmiş, bunalmış Anadolu insanı, kaderci bir düşüncenin rijid kalıpları içinde, «böyle gelmiş, böyle gider» düşüncesi ile **politik pasiflik** içindedir». (M. Çayan, Aktaran Kurtuluş, sayı: 16, s. 34). Aynı yazının devamında THKP-C'nin (Öncü Savaşının) askerî eylemlerinin sonuçları değerlendirilirken de şöyle denir: «Üçüncü olarak, halkımızın uyanık kesimleri pasifist, kuyrukçu çalışma tarzı içinde olan «solculardan» bıkmış ve onlardan hiç bir hayır gelmeyeceğini de anlamışlardır. Yıllardır bu kesim gerçekten devrim meselesini ciddiye alan, umutlarını bağlayabileceği bir savaşçı örgütün özlemini duymaktadır. (THKP-C'nin bugünkü prestijinin kaynağı da budur.)» (M. Çayan, Aktaran: Kurtuluş, a.g. sayı: s. 35-36).

KURTULUŞ, SOSYALİST - DEVRİMCİLERLE NASIL BİRLEŞİYOR

Narodnizm ile THKP-C hareketinin benzerliklerini kısaca böyle belirledikten sonra, sonuçları bakımından, bir benzerliği daha belirtmek gerekir: Her iki hareket de kaçınılmaz bir şekilde yenilmiştir. Yenilgiden sonra Narodnikleri izlediklerini söyleyenler, Sosyalist-Devrimci (Sosyalist-Revolüsyoner) adını aldılar. Bunlar Marksistlere karşı artık açıkça Narodnizmi ya da Narodnizmin özü olan terörü (silâhlı mücadele ya da silâhlı propagandayı) savunamadılar. Onun yerine şöyle derler: «biz terörizmi yığınlar içindeki çalışmanın yerine değil, fakat esas olarak yığınlar içindeki çalışma için ve onunla birlikte savunuyoruz.»

Bizde de THKP-C hareketi yenilir. Onun devamı ya da mirasçısı olduğunu ilan eden gruplardan biri olan Kurtuluş da şöyle der:

«Bunun yanında başlangıçta silâhlı bir üstünlüğü silâhlı propaganda dışındaki çalışma tarzlarını temel alarak sürdürmeye çalışan bir örgüt ise çok daha değişik bir yapıya sahip olmak zorundadır. Başlangıçta kitlelerin acil gereksinmelerini ele alarak bunları siyasi bir muhtevaya ulaştırmaya çalışarak, başta işçi sınıfı olmak üzere geniş yığınları hareket ettirebilmek gücüne sahip bir parti haline gelmeye, yani kitleleri devrim saflarına kazanmaya, onların öncülerini başlangıçta dar olsa da giderek genişleyen bir proletarya partisi içerisinde örgütlemeye çalışacaktır. **Böyle bir partinin çalışmalarında silâhlı mücadele bu çalışmalara ancak destek olacak şekilde kullanılacaktır.**» (a.b.ç.), (Kurtuluş, sayı 7, s. 82, Öncü Savaşı Üzerine).

Kurtuluş, tıpkı Sosyalist-Devrimciler gibi, geçmişin yanlışlarını acımasız bir şekilde eleştirip doğru Marksist platforma oturacağına, yanlışları doğrular ile karıştırarak bir çorba teori üzerine oturur. Kendi deyimi ile «Yakın Geçmişi», onun anti-marksist-leninist olan, Narodnizme karan (Öncü Savaşı, Evrim-Devrim Aşamalarının içiçeciliği; bunun sonucu olarak, her zaman ve şartta silâhlı propaganda tek devrimci çalışma tarzıdır, gerisi revizyonizmdir vs.) tezlerini, bir taraftan yerden yere vurarak eleştirirken, diğer taraftan, bu tezlerle bağını bir türlü koparamaz. Örneğin şöyle der: «... Ve daha vahimi ülkemizde görüldüğü gibi **silâhlı mücadeleyi sadece devrim döneminin çalışma biçimi sanırlar.** (Hem de kimler bu vahim hatayı işliyormuş biliyor musunuz?: «sol oportünistler». Neyse ki Marksizmin tam merkezinde(!) Kurtuluş bulunuyor da bu vahim(!) hatadan hepimizi sakındırıyor. D. Derleniş.) **Evrim sürecinde silâhlı mücadeleyi (temel olmadan) inkâr ederler. Bütün bunlar onların dar görüşlülüklerinden çok, leninist parti anlayışını, çalışma tarzını kavrayamamalarından gelmektedir.**» (a.b.ç.) Kurtuluş. Proletaryanın Devrimci Partisi Üzerine Genel Bir Yaklaşım, sayı: 11, s. 44).

«Leninist parti anlayışı, çalışma tarzı» acaba, gerçekten Kurtuluş'un kavradığı gibi mi? Kendimiz sözü uzatmayalım; Lenin cevap versin:

«Sosyalist-Devrimciler, Rus devrimci hareketinin çok açık bir biçimde yararsız olduğunu ispat ettiği terörizmi savunurken, terörizmi yığınlar arasındaki çalışma ile birlikte kabul ettiklerini ve bu yüzden de Sosyal Demokratların bu tür mücadele yöntemlerinin yararlı bir sonuç vermeyeceği yolundaki karşı görüşlerinin (ve gerçekten de uzun bir süredir bu tür mücadele yöntemlerine karşı çıkılmaktadır) kendilerine yöneltilemiyeceğini iddia ederlerken kederli görünüyorlar.» (Lenin. Devrimci Maceracılık. Odak Yayınları, s. 58).

«...İlk göze çarpan şu kelimelerdir: **«biz terörizmi yığınlar içindeki çalışmanın yerine değil, fakat esas olarak yığınlar içindeki çalışma için ve onunla birlikte savunuyoruz.»** ...Ve bu gerçekten o kadar ilkeldir ki! İnsan sadece (terörü yığınlar arasındaki çalışmanın) «yerine koymayacak fakat birlikte» korkusuzca ele alacak - ve Sosyal-Demokratların bütün düşünceleri, tarihin öğrettiği herşey yere yıkılacakır» ((a.b.ç.) (Lenin, A.g.e., s. 60).

«Sosyal-Demokratların bütün düşünceleri (Marksizm-Leninizm)» de, «tarih» (1971 hareketi) de, anlamak isteyen için öğreticidir. Rusya'da Sosyalist-Devrimciler öğrenemediler, umarız Türkiye'de Kurtuluş öğrenir.

«Silâhlı mücadele» (terör) yığın çalışmalarına «destek» olabilir mi?: «Devrimcilerin güçleri ve ayağa kalkan yığınlara önderlik etme araçları **yetersiz** olduğu zamanlarda, birbiri tarafından bilinmeyen kişi ve grupların, bakanların hayatına kasteden örgütler olarak böyle **terörist eylemlere başvurma yolundaki çağrıları sadece yığınlar arasındaki çalışmaları bozmakla kalmayacak, aynı zamanda bu çalışmanın tamamen darmadağın olmasına yol açacaktır.»** (.b.ç.) (Lenin. A.g.e., s. 63).

Demek ki evrim döneminde «silâhlı mücadele, temel alınmasa» da yığın içindeki çalışmalara «destek» olmak bir yana bu çalışmaları «bozmakla kalmayacak, aynı zamanda bu çalışmanın tamamen darmadağın olmasına yol açacaktır.»

TERÖRİZM Mİ, LENİNİST PARTİ Mİ?

Peki terörü böylesine reddeden Lenin'in tezi nedir?: «Sosyal-Demokratlar maceracılığa karşı her zaman uyarıda bulunacaklardır ve kaçınılmaz olarak tam bir başarısızlıkla (hüsranla) sonuçlanacak olan hayalleri acımaksızın açığa vuracaklardır. Şurasını unutmayalım ki, bir devrimci parti, ancak devrimci sınıfın hareketine **gerçekten** klavuzluk ettiği zaman adına layık olabilir. Yine şurasını unutmayalım ki, herhangi bir halk hareketi sınırsız sayıda biçimler alır, sürekli olarak yeni biçimler geliştirir ve eski biçimleri tasfiye eder ve değişiklikler ortaya çıkarır, veya eski ve yeni biçimleri birleştirir. Mücadelenin yöntem ve araçlarını oluşturma sürecine aktif olarak katılmak bizim görevimizdir. Öğrenci hareketleri kızıştıkça, biz, işçilere öğrencilerin yardımına gelmeleri için çağrıda bulunduk, (Iskra, No. 2); ama bunu gösterilerin biçimlerini tahmin etme işini üzerimize almadan, bunların derhal zihinleri aydınlatmakla (Sosyalist-Devrimcilerin «terörizmden fışkıran her ışık zihinleri aydınlatacaktır», ya da buna paralel düşen Kurtuluş'un «silâhlı propaganda», ya da «silâhlı mücadele» —Çünkü propaganda zihinleri aydınlatır— sözü kastediliyor. D. Derleniş), «güç aktarmasıyla.», (S—D'lerin: «İndirilen her terörist darbe otokrasinin gücünün bir parçasını koparıyor ve bütün bu gücü(!) özgürlük savaşçılarının safına aktarıyor(!)» ve Kurtuluş'un buna paralel düşen «silâhlı mücadele (ya da silâhlı propayanda; her ikisini de kullanıyorlar) bu çalışmalara ancak destek olacak şekilde kullanılacaktır» sözü kastediliyor. D.Derleniş), sonuçlanacağı konusunda vaadde bulunmadan yaptık. Gösteriler iyice birleştirilince biz, gösterilerin örgütlendirilmesi için çağrıda bulunduk ve halk ayaklanmasının hazırlanması göre-

vini ileri sürdük. En azından, ilke olarak şiddet ve terörizmi inkâr etmeden, yığınların doğrudan doğruya katılmalarını sağlamak ve bu katılmayı garanti altına almak için düşündüğümüz gibi, bu tür şiddet biçimlerinin hazırlanmasını talep ettik.» (Lenin, a.g.e., s. 65-66).

Terör konusunda Sosyalist-Devrimcilerle böyle hesaplaşan Lenin, görüldüğü gibi ilke olarak terörü asla reddetmez. Onun reddettiği «her halükârda terör kullanılabilir, hareketin hangi aşamada olduğu, güçlerin durumunun ne olduğuna bakılmaksızın terör de uygulanır» tezidir. Yani Kurtuluş'un Sosyalist-Devrimcilerin teziyle çakışan; «Böyle bir partinin çalışmalarında silâhlı mücadele (bazan silâhlı propaganda da denilmektedir. D. Derleniş) bu çalışmalara ancak destek olacak şekilde kullanılacaktır.» tezidir.

Lenin ilke olarak reddetmediği terörün ne olduğunu da şöyle koyar:

«İlke olarak terörü biz asla reddetmedik ve reddedemeyiz de. Terör, savaşın belirli bir zamanında, güçlerin belirli bir durumunda, **kesin savaşın varlığında,** yararlı ve hattâ esas mücadele olabilecek olan askerî eylem biçimlerinden birisidir.» (a.b.ç.), (Lenin - Nereden Başlamalı, s. 19).

Daha da açığı: «Terör, hiçbir zaman düzenli bir askerî eylem olamaz; terörün yapabileceği en iyi şey, **sadece kesin saldırıda kullanılan yöntemlerden birisi olarak,** yardım etmektir.» (a.b.ç.) (Lenin - Nereden Başlamalı, s. 20).

Demek ki terör (Kurtuluş'un deyimiyle silâhlı mücadele ya da silâhlı propaganda) öyle gelişigüzel her dönem ve her şartta kullanılacak bir çocuk oyuncağı değildir. Terörü, zamanını, güçler dengesini, kitlelerin durumunu gözönüne almadan sırf «siyasi çalışmaya destek olsun diye evrim döneminde de kullanmak» avantüryelik, maceracılık olur. Bir yarar getirmesi bir yana devrim güçlerini parçalar, dağıtır, bezginliğe götürür.

1901 Mayısında örgütsel bakımdan bugünkü Türkiye'ye pek benzeyen koşullarda bir uçtan bir uca atlayan ekonomistlerin gazetesi Rabocheye Dyelo «saldırı birlikleri kurulsun!» çığlığı atarak; o günlerde alevlenen terör havasına kapılır. Lenin ise bu sloganı şöyle eleştirir: «Bizim askerî güçlerimizin esas gövdesi gönüllülerden ve asi askerlerden oluşmuştur. (Türkiye'de bu durum da yok. D. Derleniş). Biz, sadece birkaç düzenli birliğe sahibiz ve bunlar da harekete bile geçirilememiştir; savaş birliği olmalarını bir yana bırakın, herhangi türden bir birlik olmak için bile eğitimden geçmemişlerdir. Bütün bunların ışığında, bizim mücadelemizin genel koşullarını kavrama yeteneğinde olan ve olayların tarihi gidişinin her «dönemecinde» bu koşullara dikkat eden bir kimse için şu andaki sloganımızın «saldırıya geçmek» olamayacağı, aksine «düşmanın kalesini kuşatmak» olması gerektiği açıktır. Başka bir deyişle, Partimizin şu andaki acil görevi, eldeki mümkün bütün güçleri birleştirme ve günlük pratikte harekete kılavuzluk etme yeteneğinde devrimci bir örgütün kurulması için çağrıda bulunmaktır. Ve sadece lafta değil, pratikte her protesto hareketini her isyanı desteklemeye hazır ve bunu, kesin mücadele için uygun savaş güçlerini oluşturmada ve güçlendirmede kullanacak bir örgüt.» (Lenin - Nereden Başlamalı, s. 21).

Aynı görev Türkiye Sosyalistlerinin de en acil görevidir. «Parti siyasi çalışmaya destek olmak üzere silâhlı mücadeleyi de uygular» demek, acil görevi gözardı eden kitlelerin devrimci atılımı yerine terörü ister istemez geçiren anti-Leninist bir tezdir.

KURTULUŞ LENİN'İ ŞAHİT GÖSTERİYOR

İlke olarak terörü reddetmeyen Lenin, terörün şartları doğunca tüm pasifistlere karşı 1906 yılında terörü (gerilla savaşını) savunur. Ama onun savunduğu terör hiçbir zaman ne THKP-C'nin ne de Kurtuluş'un savunduğu terör değildir. Onun savunduğu terör, 1905 devriminin getirdiği bizzat halkın hiç kimseye danışmadan uyguladığı Gerilla (Partizan) Savaşıdır. Kurtuluş Lenin'in Gerilla Savaşı üzerine söylediklerini hiç anlamadan onları, THKP-C hareketini savunurken kullanmak ister. Geçen sayımızda görmüştük THKP-C —Dr. H. Kıvılcımlı'nın da uyardığı gibi— bir savunma döneminde saldırıya geçmişti. Yine orada söylenen şu gerçek aynen yaşandı :

«Böyle bir sınıfı biz ihmal edersek, onun dışında kaldığımızda, (zaten azınlıktayız) kolayca **ezilebiliriz,** evvelâ. Yani kendi emniyetimiz açısından yanıltı içine düşeriz... Büyük yığınlar dışında sosyal devrim düşünmek hayal olur. Ayrıca da, biz düşündük mü, **kendimize de yazık** olur.» (Dr. H. Kıvılcımlı, Durum Yargılaması).

Kurtuluş ise bizi THKP-C hareketi karşısında şu ikilemle karşı karşıya getirir: THKP-C hareketine «ya burjuvaziden de geç kalarak anarşizm diyeceğiz ya da benimseyeceğiz.» Üçüncü şık hakkı tanımamakta. Lenin'i de şahit göstererek 1971 hareketinin hiç değilse özce (silâhlı mücadeleyi seçmekte) doğru olduğunu ispatlamaya çalışır:

«Bu üç hareketin (THKO - THKP-C - TİKKO) ortak ve belirleyici karakteri, geçmişin kendi gücüne güvenmeme anlayışına karşılık, **proletaryanın kendi silâhlı gücünü yaratma** (a.ç. Kurtuluş) doğrultusunda mücadele oldu. Bu doğru temel öncül üzerinde bir takım başka yanlışlara düşmelerine rağmen doğru çıkış noktasını yakalamışlar ve yapılarını onun üzerine inşa ediyorlardı.» (Kurtuluş, Yol Ayrımı, sayı: 1, s. 41).

Bu cümleler gerçeği dile getiren cümleler mi? Lenin'den Leninist partinin nasıl örgütleneceği, terörün ne zaman, nasıl kullanılacağını aktarmıştık. Ve gördük ki, Lenin hiç de Kurtuluş gibi koymuyor meseleyi. Lenin'in yakaladığı temel öncül partinin kurulması ve kitlelerin parti etrafında ordulaştırılmasıyla (askerî anlamda ordu değil, çünkü o kesin isyan döneminin işidir.) otokrasinin (çarlığın) kuşatılmasıdır: «Değişik koşulları ve zaman farkını gerekçe olarak göstermek gülünçtür: bir savaş örgütünün (terörü yerden yere vururken bile Lenin, partinin bir savaş örgütü olduğunu söylüyor. Çünkü yine Lenin'in deyişiyle «bir içsavaş döneminde, proletaryanın ideal partisi savaşan partidir.» (Gerilla Savaşı. Marks-Engels Marksizm, s. 200) yani Kurtuluş'un sandığı gibi bir ikilem —ya pasifizm, ya da terörizm— önünde değildir. D. Derleniş) kurulması ve politik ajitasyonun sürdürülmesi «devrimci ruhun zayıflaması» hiç gözönüne alınmaksızın «sakin ve barışçı» her koşulda ve her dönemde esastır. Ayrıca, esas olarak böyle dönemlerde ve böyle koşullarda bu tür bir çalışma özellikle gereklidir; çünkü patlama ve ayaklanma zamanlarında örgütün kurulması çok geç olacaktır. Parti, böyle anlarda eylemi sürdürebilmek için hazır durumda olmalıdır. (Lenin. Nereden Başlamalı, s. 19).

Lenin'in fikri buydu, ve Bolşevikler aynen böyle davrandılar, daha da doğrusu dünyadaki tüm başarılı partiler aynen böyle davrandılar Kurtuluş'un dediği gibi davrananlar ise kaçınılmızca yenilgiye gittiler.

Kurtuluş söze şöyle devam eder:

«... Burada 1971 pratiği sağlam bir ölçüt olarak karşımıza çıktı. Bir kısım devrimci silâha sarılırken, diğer bir kısmı da burjuvazi ile birlikte, bu harekete karşı «Anarşizm» diye ad koydu. Burjuvazi için düzen açısından zararlı olan her davranışın anarşi olarak adlandırılması çok doğadır. Ancak bu davranışa kendilerine devrimci diyen kişilerin Burjuvaziden de geç kalarak aynı adı koyması kimin ne tarafa yol aldığının ölçütü olur; evet silâhlı hareket, düzenin olduğu kadar düzen örgütleri için de bir anarşidir. Ama devrimciler açısından bu böyle değildir. Lenin bunu şöyle açıklıyor:

«Maneviyat bozan gerilla savaşları değildir. Örgütlenmemiş, düzensiz, parti dışı gerilla hareketleridir. Gerilla savaşlarını suçlayarak ve lanetleyerek kendimizi birazcık bile olsun bu en keskin maneviyat bozukluğundan kurtaramayız. Çünkü suçlama, lanetleme, derin iktisadi ve siyasal nedenlerin doğurduğu bir fenomeni hiç bir zaman durduramaz.» (Marksizm ve Gerilla Savaşı. s. 99) (Kurtuluş, a.g.y. s. 42).

Kurtuluş 1971'de devrimcileri yukarda sözünü ettiğimiz ikilemle karşı karşıya getiriyor: «ya silâha sarılmak, ya da silâha sarılanlara anarşist demek», pasifizme, oportünizme düşmek. Kendisi 1971 hareketinin savunucusu görünür ve Lenin'i şahit gösterir. Şimdi Lenin o sözleri hangi hareket için, ne zaman, nasıl söyledi onu görelim.

1971 TÜRKİYESİ 1906 RUSYASI MI?

Lenin ilkin 2 Marksist önerme koyar:

1) «... İlkönce, marksizm, öteki tüm ilkel sosyalizm biçimlerinden tek bir özel mücadele biçimine bağlı kalmamakla ayrılır. En değişik mücadele biçimlerini kabul eder, ve onları «uydurmaz», ama devrimci sınıfların, hareketin gelişimi içinde kendisini gösteren mücadele biçimlerini sadece genelleştirir, örgütler ve bunlara bilinçli bir ifade verir.

«... marksizm, kitle pratiğinden, eğer öyle ifade edebilirsek, **öğrenir,** ve «sistem yapanların» tek başına çalışmalarıyla keşfedilen mücadele biçimlerini yığınlara **öğretmek** yolunda hiç bir iddiada bulunmaz.» (Lenin. Gerilla Savaşı. Marks-Engels-Marksizm, s. 192-193).

Yani bir mücadele biçimi uydurup bunu kitlelere kabul ettirmek Marksist bir metod değildir. Zaten böyle bir şey mümkün de değildir. Tam tersine Proletarya Partisi yığınlardan öğrendiği mücadele biçimlerini genelleştirerek yığınlara öğretir. Marksizmin görevi hiç bir kitlenin katılmadığı 1971 hareketine ille de katılmak değildir. Yanlışı göre göre alkış tutmak olsa olsa küçük burjuvaların işi olur. Proletarya devrimcilerine düşen görev ise yanlışa düşmekte olan devrimcileri uyarmak onlara yakalanması gereken ana halkayı (Proletarya Partisinin Reorganizasyonu ve onun çevresinde halkın ordulaştırılması, yani Halk Kurtuluş Cephesinin Kurulmasını) göstermektir. Ve öyle yapılmıştır. O harekete girenlere, yiğitliklerine say-

gı duyulmuştur. Ama yanlışlarına alkış tutulmamıştır.

Lenin'in koyduğu ikinci önerme şudur :

«İkinci olarak, marksizm, mücadele biçimleri sorununun kesinkes **tarihsel** bir incelemesini ister. Bu sorunla, somut tarihsel durumdan uzak olarak uğraşmak, diyalektik materyalizmin esas ikelerinin anlaşılmadığını gösterir. ...Belirli bir hareketin, belirli bir aşamasındaki somut durumunun, ayrıntılı bir incelemesini yapmaksızın, herhangi bir özel mücadele aracının kullanılıp kulanılmayacağı sorununa evet ya da hayır biçiminde verilecek bir yanıt, marksist tutumu tümden bırakmak anlamına gelir.» (Lenin. a.g.e., s. 193-194).

Kurtuluş ise 1971 hareketinin «tarihsel bir incelenmesi» hakkını elimizden alarak ona «evet» dememizi, ya da geçmişte evet denilmesini ister. Aksi takdirde «burjuvaziden geç kalarak harekete anarşizm demek» zorunda kalan Marksizm dışı pasifist, oportünist olunur.

Lenin sözüne şöyle devam eder:

«Marksist önermeleri koyduktan sonra, Rus devrimine dönelim. (Gerilla savaşının tartışılmasını gerektiren, ülke çapında, dünya çapında bir 1905 devrimi var her şeyden önce. Kitleleri kucaklamış hattâ Bolşevik partisini bile aşmış bir devrim var. D. Derleniş). Onun ortaya koymuş bulunduğu mücadele biçimlerinin tarihsel gelişimini anımsayalım. Önce işçilerin ekonomik grevleri (1896-1900) vardı, daha sonra işçilerin ve öğrencilerin siyasal gösterileri (1901-1902), köylü ayaklanmaları (1902), çeşitli gösterilerle birleşen kitle siyasal grevlerinin başlangıcı (Rostov 1902, 1903 yazı grevleri, 9 Ocak 1905 grevleri), tüm Rusya'yı kapsayan siyasal greve, yer yer, yerel barikat savaşlarının eşlik etmesi (Ekim 1905) kitle barikat savaşı ve silâhlı ayaklanma (1905, Aralık), barışçı parlamenter mücadele (Nisan-Haziran 1906), kısmi askeri ayaklanmalar (Haziran 1905 - Temmuz 1906) ve kısmi köylü ayaklanmaları (1905 sonbaharı - 1906 sonbaharı).

«Genel olarak mücadele biçimleri ile ilgili olarak, 1906 sonbaharında durum böyledir. Otokrasinin «misilleme» olarak seçtiği mücadele biçimi karayüzlerin Kşinev'de 1903 baharından, Sedlet'te 1906 sonbaharına kadar yapmış olduğu katliamdır. Bütün bu dönem boyunca kara-yüzlerin katliam örgütlemesi ve Yahudilerin, öğrencilerin, devrimcilerin ve sınıf bilincine ulaşmış işçilerin dövülmesi, sürekli olarak gelişti ve yetkinleşti, kara-yüzler birliklerinin şiddeti, parayla tutulmuş zorbaların şiddeti ile birlikte, kasaba ve köylerde toplar kullanılmasına, herkesin önünde işkence gösterilerine, işkence trenlerine vb. kadar vardırıldı.

«Görünümün esas dekoru böyledir. Bu dekorun önünde bu makalede incelenecek ve değerlendirilecek olan **—kısmi, ikincil ve yedek olduğu tartışma götürmeyen—** olgu durmaktadır.» (Lenin, a.g.e., s. 195).

Demek ki bir isyan ortamında, onunla birlikte görülüyor Gerilla Savaşı: «Mücadelenin bu biçimi, kuşku yok ki, ancak 1906'da yani Aralık ayaklanmasından sonra gelişti ve yaygınlaştı.» (s. 196) diyor Lenin. Ve Lenin onu «kısmî ikincil ve yedek» olarak görüyor.

Gerilla Savaşının sınıf özü ise şudur: «Aralıktan sonra «gerilla» savaşlarının belirgin bir biçimde yaygınlaşması gerçeği ve onun yalnızca iktisadi bunalımın değil, aynı zamanda da siyasal bunalımın şiddetlenmesi ile bağıntısı tartışma götürmez. Eski Rus terörizmi, aydın komplocunun işiydi; bugün, genel bir kural olarak, gerilla savaşı, işçi savaşçılarca, ya da doğrudan doğruya işsiz işçilerce verilmektedir.» (Lenin, a.g.e., s. 197). Buna karşılık 1971 hareketi, Kurtuluş'un da eleştirdiği gibi, evrim döneminde (ortada hiç bir ayaklanma ya da isyan yok iken) silâhlı mücadeleyi başlattı. Hem de, yine Kurtuluş'un da belirttiği gibi, hareket aydınlar çevresinin dışına taşamadı. Yani Lenin'in anlattığı; «işçilerin, işsiz işçilerin» hareketi değildi, olamadı.

Bakın Kurtuluş'un Lenin'den aktardığı sözler, hangi siyasi bunalım döneminin, hangi sınıflarınca, verilen mücadele için söyleniyor: **«Ülkenin her yerinde karayüzler hükümeti ile halk arasında silâhlı çatışmalar ve çarpışmalar oluyor. Devrimin gelişmesinin bugünkü aşamasında, bu, kesinlikle kaçınılmaz bir olgudur. Halk da, kendiliğinden ve örgütsüz bir biçimde** —işte tam da bu nedenden ötürü, çoğunca talihsiz ve istenilmeyen (a.ç., Lenin) biçimlerde— bu olguya **silâhlı çatışma ve saldırı** yoluyla tepki gösteriyor.» (a.b.ç.) (Lenin, a.g.e., s. 201).

İşte Lenin bu harekete «anarşizm», «blankicilik», «eski terörizm» vs. diyenlere Kurtuluş'un yaptığı alıntıdaki cevabı veriyor. Ve halkın kendiliğinden, kaçınılmaz bir şekilde, bulduğu bu mücadele biçimini suçlamak elbette «derin iktisadi ve siyasi nedenlerin doğurduğu bir fenomeni hiçbir zaman durduramaz.»

Proletarya Partisine (en önemli nokta da budur. Herşeyden önce ülke çapında devrim mücadelesi veren bir parti var. Tartışılan bu Partinin (Bolşevik) bir isyan döneminde mücadele biçimleri konusunda nasıl davranacağıdır.) düşen görev, hareketi suçlayıp geçiştirmek değil; tam tersine onun eksiklerini, yanlışlarını gidererek, daha da önemlisi; örgüt disiplinine, proletarya hareketine tâbi kılarak, «bilinçli ifadeler vererek» genelleştirmektir. Bu mücadele biçimi (Gerilla Savaşı) de hiç bir zaman esas mücadele biçimi olarak kabul edilmez: «...Proletaryanın Partisi, gerilla savaşına, biricik, ya da hattâ baş mücadele yöntemi olarak hiç bir zaman bakamaz; bu demektir ki, bu yöntem öteki yöntemlere bağlı kılınmalıdır, yani savaşın baş yöntemleriyle uygun hale getirilmelidir ve sosyalizmin aydınlatıcı ve örgütleyici etkisiyle yüceltilmelidir. (Lenin. a.g.e., s. 201) (Bu konunun daha iyi anlaşılabilmesi için; Lenin'in «Gerilla Savaşı», Dr. H. Kıvılcımlı'nın «Devrim Nedir?» eserinin «Partizan Hareketi» bölümünün okunması salık verilir.)

LENİNİZMİN MEDRESE MANTIĞINDAN FARKI

Görüldüğü gibi Lenin, «ilke olarak terörü hiç bir zaman reddetme»diği halde, «uluorta, hareketin her aşamasında, terör uygulanır» tezine karşı amansız mücadele vermiştir. Ama terörün kesinlikle gerekli ve yararlı olduğu bir zamanda ve şartta ise terörü reddedenlere karşı, yine kıyasıya savaş vermiştir. İşte Lenin'i Lenin yapan, Leninizm diye bir teorik hazine yaratan bu diyalektik dehadır. O, ne S—D'ler gibi uçkunluğa, ne de Ekonomistler ve Menşevikler gibi pasifizme düşmeden; kendini bir ikilem ile sınırlamak yerine Marksizmin ruhu olan diyalektik metodu şaşmaz bir şekilde olaylara uygulamıştır. Daha doğrusu, O, olayları olaylar olarak ele alıp inceleme ve değiştirme ustalığını göstermiştir.

Aynı diyalektik ustalık Büyük Ekim Devriminde de tayin edici oldu. Başlangıçta Lenin, Parti Merkez Komitesinde iktidarın Sovyetlere geçmesini savunan tek kişiydi. Bu tezini kabul ettirebilmek için kan-teri dökmek zorunda kalmıştı. Hattâ Lenin'in tezi çoğunlukça kabul edildikten sonra bile, bu kararı bir türlü benimseyemeyen Merkez Komitesinin iki üyesi, gerçekleşemeyeceğine inandıkları bu kararı engelleyebilmek için, Kerenski hükümetine ihbar etmek gereğini bile duyabildiler. İsyan başladı ve Lenin haklı çıktı: «Tarih, bugün kazanabilecek (ve bugün kesin olarak kazanacak) olan ama yarın çok şeyi, her şeyi kaybetme tehlikesinde olan devrimcilerin oyalanmasını, gecikmesini bağışlamayacaktır.» (Lenin - Nisan Tezleri ve Ekim Devrimi, s. 234) demişti. Ve iktidar tam Lenin'in dediği gün işçilerin, köylülerin ve askerlerin eline geçti.

Aynı Lenin devrimden sonra, devrimi emperyalistlere boğdurmamak için Alman emperyalizmi ile Brest-Litovsk anlaşmasının yapılmasını savunur. Almanların şartları alabildiğine ağırdır: «Ya savaş sürer, ya da ilhakçı bir barış olur, yani işgal ettiğimiz toprakları geri vermemiz koşuluyla barış olacak, fakat Almanlar işgal ettikleri toprakları saklı tutacak ve bize (tutsak değişimi için tazminat kisvesi altında) 3 milyar ruble dolayında, birkaç taksitte ödenebilir bir meğlağa katlanmamızı önerecekler dir.» (Lenin - Devrimci Lafazanlık, s. 10) Lenin bu şartlarla bir barışın kabulünü savunur. Lenin'in tezine karşı «Sol komünistlerin» tezi: «devrimci savaşı sürdürmek»tir. Troçki'nin tezi ise: «savaşın bittiğini ilân etmek, orduyu terhis etmek, fakat barış imzalamamak»tır. Resmi olmayan «Partinin küçük bir militan grubunun birleşiminde» Lenin'in tezi 15 oy alır. «Sol komünistlerin» tezi: 32, Troçki'nin tezi ise 16 oy alır. «Sol komünistlere göre Lenin devrime ihanet etmektedir. Sonunda parti Lenin'in tezini kabul etti; devrimi doğar doğmaz emperyalistlere ve beyaz ordulara yeyim etmekten kurtardı. Lenin'in «Sol komünistlerle» girdiği polemiklerden de «Devrimci Lafazanlık» eseri doğdu. Lenin 1907'de III. Duma'ya katılmayı savunduğunda da, çoğunluk tarafından oportünistlikle suçlanmıştı.

Yani Lenin şartlar değişince; (herkesin gözünde) «sol sapma» ya da «sağ sapma» olarak görüldüğüne bakmaksızın, olaylara bakmış, somut gerçekliğin diyalektik gidişini görüp, yorumlayıp, çözebilmiştir. Hiç bir zaman «ya bu ya bu; başka şık yok» medrese mantığına düşmemiştir.

Demek ki kendimizi Leninist kabul ediyorsak, medrese mantığını bırakıp, olaylara bakmalıyız. Olayları kendi tarihsel süreçleri içinde ele alıp sebep, sonuç ilişkileri içinde incelemeliyiz. Kurtuluş bunu yapacak yerde, Lenin'in bambaşka şartlar ve zamanlar için söylediklerini, 1971 hareketi için söyleyip, 1971'i doğruladıktan(!) sonra, bu görüşü savunmayanlara «kaşarlanmış» revizyonistler demekle Leninizm yaptığını sanarak aldanıyor. Yaptığı bal gibi ya da zehir gibi Sosyalist-Devrimciliktir. Kurtuluş, 60 yıl (Türkiye Cumhuriyetinden de) önce, Osmanlıdan beri, kendini devrim cephesinin ateşi içine atmış olan; Eneski Sosyalizmden kaçayım derken, çırak olmadan üstad olma hatasına düşüyor. Sosyalist-Devrimcilerin tezini Leninizm sanabiliyor. 57 yıllık partili bir geçmişe sahip olan Eneski Sosyalizmin, parti konusunda, sapmalar, mücadele biçimleri, Türkiye'nin sınıf orijinalitesi vb. gibi konularda söylediklerini anlamamak ya da anlamak istememek, onu eleştirip değerlendirmek yerine,

(Devamı sayfa 15'de)

BUNALIM PATLIYOR

«Ortak Pazar Sevr Anlaşmasından daha ağır hükümler getiriyor. Bu hükümler **«Hükümranlık haklarımıza»** aykırıdır. **«Şehit kanıyla alınan topraklarımızı parayla satabilecek babayiğit varsa görelim.»**

Kendi sorusuna kendisi karşılık verirce, **«Babayiğit»**i parmağıyla gösteriyor:

«Demirel hükümeti, bu anlaşmayı bir ticaret anlaşması gibi göstermektedir. Aslında anlaşma, Avrupa ile tek bir Devlet olmak gibi siyasi ve ideolojik amaçları gizlemektedir.» (Gazeteler, 13-12, 1970)

İş buraya gelip dayanınca, Şirketler ve Hacıağalar ne yapabilirler?

Yeryüzünün her geri ülkesinde Finans-Kapitalin casus ağlarıyla kurduğu **Faşist Cunta** iktidarı getirilir. Kendi yarattığı ve azdırdığı sözde **«Anarşi»** ortadan kaldırılmak istenir. Yâni, Vatanın ve Milletin satıldığını süngü gücü ile hiç olmamış göstermeye çalışır.

Birinci Kuvayimilliye Lideri İ.İ. Paşa Çorlu İlçe Kongresine şunları bildiriyor:

«Bugünkü Devlet ve Hükümet yokmuş gibi, rast gelenin sokağa hâkim olduğu çekişmesi sona ermelidir.

Finans-Kapital tahakkümü bu dileğe ne der? Komando silâhlandırır. Bununla birlikte rüzgâr eken fırtına biçer. Çünkü Türkiye'nin Silâhlı Güçleri: ne Padişah ordusudur, ne Yunan Kralı kuludur. Yüzelli yıldan beri gerekince Padişaha karşı Vatanı ve Milleti savunma geleneğini yaşatır. Ya bu yol 27 Mayıs daha derin Halk Bilinci ile dirilirse?

Onun için kimse Ordu ile şaka etmek istemiyor. Ama, böylesine göze batan Finans-Kapital Provokasyonlarına sonuna dek dayanabilecek mi?

İsrail Tekesi :

Şimdi, Bunalımın temel **nedeni,** artık herkesin **«Bozuk Düzen»** dediği: Finans-Kapital **Tekelciliği** ile Tefeci-Bezirgân **Vurgunculuğudur.** Yani Türkiye'ye tahakküm eden Modern ve Antika 2 sınıf: **Tekelci** ve Vurguncu **İmtiyazlarını** sistemleştirmişlerdir. Bu **sistem** sürüp gittikçe, 2 tahakkümcü sosyal sınıf içinden şu veya bu kişiyi yahut **aileyi** parmağa dolayıp yapılan tahrikât ve propagandaların anlamı nedir?

O iki Tekelci ve Vurguncu Sınıfı zemzemle kusursuz melâikeler gibi korumak için şu veya bu **kişiyi,** bilemedin şu veya bu aileyi hepsi hesabına kurban edip soygunu kıyamete dek sürdürmektir. Her zamanki çok örneklerinden **İsrail Tekesi** oyunu bilinir. İsrail oğulları her yıl, toplantıları ortasına bir teke koyarlar ve o yıl içinde yedikleri bütün herzeleri, işledikleri tüm günahları yükledikleri tekeyi keserler. Tanrıya iletilen bu kurban, İsrail oğullarını tertemiz etmeye yarar.

Türkiye, Orta Doğu gelenekleri ile, ikide bir egemen politikada işlenmiş bütün suçlar için öyle bir **Günah** çıkartma Tekesi bulmakta pek ustadır. DP çağının Günah Tekesi: **Menderes** oldu. Astık kurtulduk. Menderes'i Menderes yapan ve oynatan asıl (Tefeci - Bezirgân - Finans - Kapital) sınıfları anadan doğma suçsuz, **«piyrü pâk»** sayıldılar. Tekel ve Vurgun, eskisinden daha görülmedik ölçülerde aldı yürüdü.

Tekeyi de Unutturacak Kuzu Kurbanlar:

AP çağı için daha yağlı bir Günah Tekesi bulundu: Demirel-gil. Elbet onlar İsrail'in Tekesi kadar **«masum yaratık»** değildirler. Ama, Demirel'leri, atandığı Şirketin başından çekip alarak AP'nin ve hükümetin başına dikiveren Yerli-Yabancı Finans-Kapitalistler zümresi, bütün günahlarını kukla Demirel'i kurban etmekle bağışlatabilir mi?

Görünürde: bütün Siyasî Partiler, **görünmezde:** bütün Finans-Kapitalistler ve Tefeci-Bezirgânlar o İsrail Tekesi törenini kutluyorlar. Delik deşik olmuş batan Tekelci ve Vurguncu gemilerini bir yol daha **kurtarmak** için Safra atıyorlar. Bütün suçu Demirel'e yükleyip, onu

Kurban etmekle göz boyuyorlar. Ortalığı kaplayan **«Demokratik»** telaş ve heyecan o Ortaoyununun sahneye konuluşudur.

Dahası var. Politika oyuncularımız her zaman 1 taşla 2 kuş vururlar. Ve Halkın iflâhını keserler. «Sol»un içine sokulmuş **kışkırtıcılar** sayesinde, daha şimdiden **«Kaç ben kurtarayım!»** deniyor Kutsal «Rejime». İğneli fıçı önünde «Kuvvetli Adam» rolleri öne geçmiştir. Artık ne Finans-Kapital tekelciliği, ne Tefeci-Bezirgân vurgunculuğu hatırlanılmaz:

«Gençlik olaylarının ne olduğu ve nasıl düzeleceği MİLLETİN EN ÖNDE gelen MESELESİ'dir.» «Toplasanız bin kişiye varmıyacak, öğrenmekle ilişiğini kesmiş insanlar... Bilimsel Sosyalizme «Türkiye Halklarını» hazırlamak... Vatanı parça parça etmek yolunu tutmuşlardır.» (İ.İ., Ulus, 16.12.1970) denir.

Provokatörlerle sapıttırılan gençlerden de Günah Tekesi aranıyor. Zorlamayla bulunabilir de.

«Milletin EN ÖNDE gelen Meselesi»: İşsizlik ve Pahalılık kanseri ısmarlama kurbanlarla tedavi edilebilir mi? Yazık ediliyor insanlarımıza. Vatanı Ortak Pazar'a **«parça parça»** değil, **Toptan** sunmak nasıl Vatan Kurtaran Şâbanlık olur?

(Sosyalist sayı 10 (22.12.1970)
(Sosyalist sayı 11 (29.12.1970)

Temel Enerji

kaya karşı huzursuzluk giderek arttı. Arkadaşlar toplanarak yeniden temsilci seçimi yaptılar. Sarı Türk-Metal bunu duyar duymaz 4 arkadaşın işine daha son verdirtti.

Bütün bunlar batmakta olan bir hayvanın son debelenişini andırıyordu. Debelendikçe batıyor, battıkça debeleniyordu.

İşçilerin bu kendiliğinden mücadelesini durduracağını sanan Patron ve Türk-Metal 2 yıllığına daha «alın yazısı» yazmak için mücadele ediyorlar. Ama, şunu iyi bilmeliler ki işçi sınıfımız bir yol savaşa girdi miydi, hiç bir engel tanımaz, ezer geçer. Temel Enerjide de bir yol birleştik miydi Türk-Metal engelini aşabiliriz, aşmalıyız. Sarı sendika saltanatına son vermeliyiz.

(TEMEL ENERJİ'den BİR İŞÇİ)

İKİ SÜPER

mayı terkedip, emperyalist kapitalistlerin yardakçısı durumuna düştüğünü gösterir.

Yukardaki tahlillerde göstermeye çalıştığımız gibi, ÇKP, «birinci dünyayı», «iki süper devlet» yani «Birleşik Amerika ve Sovyetler Birliği oluşturur» demekle beraber, baş düşman olarak Sovyetler Birliğini görmekte ve bütün emperyalistleri (Amerika da dahil) ve kapitalistleri, Sovyetler Birliğine karşı kutsal ittifaka (kendisi de bu ittifakın içinde olmak üzere) çağırmaktadır. Yukarda söylediğimiz gibi bu tez ÇKP'nin dış politikasının özüdür.

ÇKP'nin talihsizliğine bakın ki bu tezi ile de güneşin altında yeni bir şey söylemiş ve savunmuş olmuyor. ÇKP, yine zaten var olan bir şeyi, bütün emperyalist ve kapitalistlerin Sovyetler Birliği'ne karşı zaten çoktan (1917 Ekiminden beri) gerçekleşmiş olan ittifakını savunuyor:

«Bütün dünyadaki kapitalist ülkelerin Sovyet Rusya'ya karşı ittifakı: işte uluslararası siyasetin bütün gerçek temeli budur.» (Lenin-Kültür ve Kültür İhtilâli Üzerine, s: 119).

Görüldüğü gibi ÇKP, kapitalist devletlerin altmış yıl önce ortaya attıkları ve gerçekleştirdikleri bir tezi, bugün savunmakla yeni bir şey söylemiş olmuyor. Sadece uluslararası tekelci burjuvazinin kuyruğuna takılmış ve bu karşı-devrimci kutsal ittifaka kendisi de katılmış oluyor.

(ÇKP Eleştirisi devam edecek)

NA — CE

İşten kaytarmak için iş kazası yapıyorsunuz» diyerek hem vuruyor hem de «ne vuruyorsun be!» diye bağırıyorlar.

Biz NA-CE işçilerinin çilesi bunlarla bitmiyor. Yemeklerin bozuk oluşundan tutun, servislerin düzensiz ve yetersiz olmasına kadar uzayıp giden düzensizlik kambur üstüne kambur ekliyor.

Daha önce 1974 yılında işyerinde yetkili olan DİSK'e bağlı T. Maden-İş Sendikasının, işyerinde çalışan işçilerin yarısından bir fazlasını üye ettik mi bu iş olur zihniyetiyle hareket etmesi, işyerinde bizlerin bilinçlenmesine yönelik bir çalışma yapmaması, ağızlarına sakız ettikleri «tabanın söz ve karar sahibi olma» ilkesinin lafta kalması sonucu, 400 işçi faşist Türk-Metal'in ağına doğru itilmiştir. Kör TÜRK-METAL'in istediği bir göz yerine T. Maden-İş iki göz vermiştir. Böylece Türk-Metal patron ve köpekleri ile birlikte 400 işçiyi satışa çıkarmıştır. 2 yıllığına imzalanan sözleşme bütün işyerlerinde olduğu gibi gizli kapılar arkasında ,işçilerden habersiz patron, sendika ve temsilcilerin ortaklaşa hazırladıkları taslak sözleşme oluverdi.

İçinde bulunduğumuz sözleşmede oynanan ali-cengiz oyunu budur. Patron, sendika ve temsilcilerin hazırladıkları taslak, yarım saatlik öğlen paydosunda ilkokul çocuğunun şiir okuduğu gibi okunup geçmiş; bizlerin bütün ısrarına rağmen taslak üzerinde kimseye söz verilmeyerek olduğu gibi, formalite icabı, patrona sunulmuştur. İmzalanacağı şimdiden kesin olan taslak 400 işçinin 2 yıllığına patrona satılmalarını resmileştirecektir. İşçilerden yana olduğunu iddia eden faşist Türk-Metal sendikası, gerek 400 işçinin satılmasında, başrolü oynaması, gerek işçilerin en yasal hakkı olan grevi suç sayması ve gerekse de 24 Temmuz Grev ve Lokavt Kanununun çıktığı günü işçi bayramı olarak sözleşmeye sokmasıyla kimlerden yana olduğunu bir kez daha belgeleriyle göstermiştir.

Parababaları bu sömürü ve talan mekanizmasını ,tepeden tırnağa örgütlü olmalarına borçludurlar.

Hem, kendi aralarında örgütlü olan parababaları hem de «işçi sendikaları»nı kendi yanına çekip, işyerinde de bir kaç satılmış zayıf ruhlu, zayıf kişilikli hain bulunca hep kendi değirmenine su taşımayı becermiştir, beceriyor.

Çünkü biz NA-CE işçileri dağınığız, çünkü biz örgütlü bir şekilde sarı sendikalara ve patrona karşı mücadele edemiyoruz.

Çünkü biz işçiler dağınığız. Bizlerin parababalarına karşı gerek ekonomik, gerek demokratik, gerekse politik mücadele verecek örgütümüz yok, bizlerin partisi yok.

«Görünen köy kılavuz istemez» Hangi meseleye girsek, çözüm yolları arasak, karşımıza işçi sınıfının partisi ve Halk Kurtuluş Cephesi çıkıyor, zinciri sürükleyici ana halka olarak. Bizlere düşen görev bu ana halkaya var gücümüzle asılmak.

NA-CE'den bir işçi

KURTULUŞ

düz mantıkla: «geçmiş hareketin tümüne revizyonizm hakimdi» demek, Kurtuluş'u (Lenin'den ne kadar çok söz ederse etsin) Lenin'in karşıtları safına itiyor. «Türkiye soluna Marksizmi hakim kılma»sı bir yana, Türkiye soluna değilse de, kendi gruplarına Sosyalist-Devrimciliği hakim kılmaları kaçınılmazlaşıyor. Kurtuluş, bir kere daha kendine yazık etmiş oluyor.

Herhangi bir yanlış anlamaya yer vermemek için şunu da belirtmeden geçmeyelim: bizim eleştirdiğimiz; «evrim döneminde terör uygulanabilir» tarzındaki tezdir. Yoksa faşist saldırılar karşısında nefsini müdafaa etmek zorunda kalmış kimselerin yaşama savaşına leke sürmek bizden uzak olsun. Burjuva yasalarının bile vazgeçilmez insanlık hakkı olarak tanıdığı yaşama hakkını (ki mahkemeler bile nefis müdafaası amacıyla silâh taşımak zorunda kalan devrimciler için beraat kararı vermiştir.) esirgemek kimin haddine! Ama şu da açıktır ki, insanın yaşamak için kendini savunması (nefis müdafaası) adı üstünde savunmadır, terörle, «silâhlı propaganda»yla bir ilişkisi yoktur, olamaz. Eğer, nefis müdafaası «silâhlı mücadele» sanılıyorsa o zaman «silâhlı mücadeleye» isim bulmak gerekir.

(Devam edecek)

"UMUT" Değil

«devletçiliğimiz» perdesi altında halka «tatlılıkla»(?) «kemerleri sıktırma» politikası. Bu sefer bunu «umudumuz Ecevit» üstleniyor.

Bütün bunlara halk, özellikle de halkın en bilinçli kesimi devrimciler seyirci mi kalacak? Elbette hayır. Belirli tepkiler gösterecek. Devrimcilerin ve halkın bu tepkisine karşılık, Finans-Kapital- Tefeci-Bezirgânlar çetesinin baskı ve teröre baş vurmaktan başka çaresi yok.

Görüldüğü gibi; neticede amacı Finans Oligarşisine hizmet olan Sosyal Demokrasi bizim gibi geri ülkelerde «Demokrasicilik» oyununu bile ancak lafta oynayabiliyor. Pratikte (göstermelik de olsa) bunu yapması mümkün değil.

Değişen bir şey yok! Halkımızın yeni zamlardan, yeni zulüm, kıyım, sürgün ve cinayetlerden kurtulmasının yolu işçi sınıfı bilimi olan Bilimcil Sosyalizmin gösterdiği yoldan Proletarya Partisi ve Halk Kurtuluş Cephesinde birleşmesi; kendi güçlü kollarıyla hem gerçek demokrasiyi hem de SOSYALİZMİ kurmasıyla mümkün olacaktır. Başka bütün «umut»lar boştur.

---

	e — Devlet ve İhtilâl	Lenin
	f — Devrim Nedir?*	Dr. H. Kıvılcımlı
BÖLÜM 5 — ÖRGÜT :		
	a — Leninizmin İlkeleri	Stalin
	b — Ne Yapmalı?	Lenin
	c — Bir Adım İleri İki Adım Geri	Lenin
	ç — Proletarya İhtilâli ve Dönek Kautski	Lenin
	d — «Sol» Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı	Lenin
	e — Anarşi Yok, Büyük Derleniş*	Dr. H. Kıvılcımlı
	f — Vatan Partisi Tüzük ve Programı*	Dr. H. Kıvılcımlı
BÖLÜM 6 — ÖZEL PROBLEMLER :		
	a — Köylü Meselesi	Lenin
	b — Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı	Lenin
	c — Marxizm ve Millî Mesele	Stalin
	d — Almanya'da Köylü Savaşları	Engels
	e — Faşizme Karşı Birleşik Cephe*	G. Dimitrov
BÖLÜM 7 — TÜRKİYE :		
	a — Tarih Devrim Sosyalizm*	Dr. H. Kıvılcımlı
	b — Osmanlı Tarihinin Maddesi*	Dr. H. Kıvılcımlı
	c — Türkiye'nin Yakın Tarih Notları	Dr. H. Kıvılcımlı
	ç — Türkiye'de Kapializmin Gelişmesi	Dr. H. Kıvılcımlı
	d — Emperyalizm Geberen Kapitalizm	Dr. H. Kıvılcımlı
	e — Kuvayimilliyetçiliğimiz ve İkinci Kuvayimilliyeciliğimiz	Dr. H. Kıvılcımlı
	f — Türkiye'de Sınıflar ve Politika*	Dr. H. Kıvılcımlı
	g — Siyasetimiz	Dr. H. Kıvılcımlı
	h — Uyarmak İçin Uyanmalı Uyanmak İçin Uyarmalı*	Dr. H. Kıvılcımlı
	ı — Oportünizm Nedir?*	Dr. H. Kıvılcımlı
	i — Halk Savaşının Planları*	Dr. H. Kıvılcımlı
	j — Devrim Zorlaması Demokratik Zortlama*	Dr. H. Kıvılcımlı
	k — 27 Mayıs ve Yön Hareketinin Sınıfsal Eleştirisi*	Dr. H. Kıvılcımlı
OKUNACAK EK KİTAPLAR :		
	a — Dünyayı Sarsan On Gün	John Reed
	b — Dün Köleydik Bugün Halkız	G. P. Horvath

(*) İşaretli eserleri listeye biz ekledik (Devrimci Derleniş)

devrimci derleniş

işçi sınıfımızdan

MESS GREVİ SONA ERDİ

30 Mayıs 1977 saat 14.00 de DİSK'e bağlı T. Maden-İş Sendikasının yetkili olduğu 25 işyerinde üretim durdu. İşçilerin birtakım ekonomik-demokratik taleplerini uzlaşmaz bir tutumla kabul etmeyen MESS yöneticileri, işçi sınıfımızı geri adım atmaya, bu taleplerinden caydırmaya çalıştı. Kendince bir takım kararlar aldı ama söktüremedi. Üç işyerinde daha grev ilân edildi. Bu arada MESS de boş durmuyordu. Sözleşmesi devam eden 14 işyerinde lokavt ilân etti. Savaş giderekten kızışmaya başladı, parolalar ortaya atıldı. T. Maden-İş Sendikasının parolası «DGM'yi EZDİK SIRA MESS' de» oldu. İlk bakışta kulağa hoş gelen bu slogan anlam bakımından incelendiğinde yanlışlığı hemen sırıtıyordu. MESS bilindiği gibi Sanayicilerimizin sendikası bu sanayicilerin arasında Türkiye'nin kaderini elinde bulunduran bir avuç Finans-Kapital de var. Bugün MESS'i ezmek iddiası, hele bu iddiayı grevler yoluyla yapmaya kalkmak grev savaşını savaşın kendisi saymaktır bunun adı da ekonomizmdir. Tam burjuva sosyalizmine layık bir mücadele.. parolasıdır.

3 Şubat 1978 Cuma günü MESS grevi tarafların anlaşmasıyla sona erdi, 62 işyerini ve 40 bin işçiyi kapsayan sözleşme imzalandı. Sözleşmeye ücret artışları açısından baktığımızda hedefine ulaşmış bir sözleşme. Fakat meseleye sırf ekonomik açıdan bakmak bizleri bir çok yanılgılara itecektir. Bu sözleşmelerle alınan ücret zamları ve sosyal haklar parababalarının bir devalüasyon yapmasıyla güme gidebilir. Nitekim şimdiye kadar yapılan 3 devalüasyonla MESS grevinde alınan ücretler çoktan güme gitmiştir bile. Çünkü tek başına ekonomik mücadele işçi sınıfını kurtaramaz. İşçi Sınıfımız ne zaman iktidar savaşı yapacak çelik çekirdek proletarya partisini kurar ve bir avuç Finans-Kapital + Tefeci-Bezirgân saltanatına son verirse o zaman ancak kurtulacaktır.

MESS greviyle ilgili incelememizi gelecek sayımızda yayınlayacağız, şimdi kısaca değinebildik.

OF Halkı Faşist Cinayetleri Protesto Etti

14.1.1978 günü Devrim Şehidi, Barış Yıldırım'ın faşist katillerce ödürülmesini protesto etmek amacıyla Of'daki demokratik yığın örgütleri bir miting düzenlediler.

Saat 12'de disiplinli bir şekilde başlayan miting Belediye Meydanında yapılan konuşmalardan sonra, başladığı gibi, disiplinli bir şekilde dağıldı.

Konuşmacılar; Uluslararası sermayenin ve onun yerli ortaklarının talanlarını, vurgunlarını gizlemek, işsizlik ve pahalılıktan bunalan halkımızın uyanışını engellemek için faşist cinayet çeteleri örgütleyip, devrimci öğrenci, öğretmen, teknik eleman, sağlık personeli, işçi, köylü tüm halkımıza karşı kışkırtarak; kıyım ve zulümlerine cinayetleri de eklediklerini belirttiler. Fakat bütün bunların halkımızı yıldırmadığı, yıldıramayacağı, zaferin mutlaka halkımıza ait olacağını vurguladılar.

Kitleler meydanı,
KAHROLSUN EMPERYALİZM!
KAHROLSUN FAŞİZM! diye inlettiler.

TEMEL ENERJİ'DE SÜREK AVI

FAŞİST Türk-Metal Sendikasının yetkili olduğu işyerlerinden birisi de bizim işyerimiz. 1976 Nisanında imzalanan «alın yazımız» 1978 Nisanında yeniden yazılacak. 500 işçinin «alın yazısını» yazan Türk Metal ve temsilcileri 2 yılık sözleşme süresince yetkili oldukları bütün işyerlerinde olduğu gibi kim sözleşmeye karşı çıkmak istese, «vay senmisin karşı çıkan» diyerek patrondan önce davranıp susturmaya çalıştılar. Nitekim birkaç arkadaşımız; temsilcilerin iş yapamadıklarını, işçilerin haklarını savunmadıklarını, temsilcilerin değişmesi gerektiğini söylediler. Bunu duyan sendika hemen arkadaşlarımızı patrona gammazlayarak attırdı. Aynı olay 1 ay önce tekrarlandı. Sözleşme süresi yaklaştıkça Patron, işyerindeki adamları vasıtasıyla faaliyete geçti. İşyerinde kendisine ve sarı sendikaya karşı bir huzursuzluk olduğunu sezinleyerek kendince elebaşı aramaya başladı. Buldu da. Önce bir arkadaşımız 13. maddeden işten atıldı. İşyerinde sendi-

(Devamı sayfa 15'de)

NA—CE İŞÇİLERİNİN ÇİLESİ TÜM HALKIMIZIN ÇİLESİDİR

Na-Ce Makina Fabrikası İstanbul yolunun 10'uncu km.sinde 400'e yakın işçinin zor şartlar altında çalıştığı bir işyeridir. İşyerimizde yetkili sendika TÜRK-İŞ'e bağlı faşist TÜRK - METAL'dir. Türk-Metal Sendikasının şimdiye kadar yaptıklarını duymayan kalmasa gerek, duymayan var ise biz duyuralım.

Türk-Metal'in ERKUNT'ta, TEMEL ENERJİ'de yaptıkları hâlâ akıllarımızdan çıkmadı. İşçiden yana gözüküp patronlarla işbirliği yaparak, işçileri arkadan hançerlemesi bilinen numaralarıdır. Böylesi numaralara kanacak saf işçi kalmadı artık. Bunu bilen patron ve sendika, işçileri elinde tutabilmek için kiralık faşist beslemeleri, ustabaşları ve postabaşları vasıtasıyla ellerinden geleni ardlarına koymuyorlar. Nerede devrimci bir ses duysalar bokunda boncuk bulmuş gibi oraya saldırıyorlar, bizleri zor şartlar altında çalıştırıyorlar. Susturamadı mı havadan sudan bahanelerle İstanbul yolunu göstererek iş akitlerimizi fesh ediyorlar.

Bütün patronlar gibi dinleri imanları para olan NA-CE patronları, 400 işçinin sağlığıyla oynuyorlar. İşyerine getirdikleri kiralık doktorlarıyla bizleri hastaneye göndermeyerek, bir aşçının lokantaya giden bir müşteriye yemek listesi sunduğu gibi ilaç sunuyor. İş kazalarına 2'şer günlük aralarla istirahat veriyor, böylece istirahat bedeli sigorta tarafından ödenmiyor. Dolayısıyla öldürmiyen, fakat süründüren bir ücretle çalışan bizleri sakat sakat çalışmaya zorluyorlar. Bu yetmiyormuş gibi bir de «siz

(Devamı sayfa 15'de)

devrimci derleniş

Sahibi : Ahmet KALE
Sorumlu Md. : F. Ayhan ERKAN
Yönetim Yeri : İbrahim Müteferrika Sok. Fazilet Han No : 4/111 Ulus/ANKARA
YILLIK ABONE : 60 TL.
Dizgi, Baskı : Ulucanlar Matbaası